

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 17,10 + 0,90 (HST) = 18 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)
	Time Committed Á délai convenu	

No. 5.
(595.)
Vol. 29.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

Thursday,
October 10,
2019

satellite

1-416

Published by ABE, 365 St. Clarens Ave., Toronto, Ontario, M6H 3W2
Tel.: 416/530-4222, Praha: 222-261-811; E-Mail: abe@satellite1-416.com
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca — satellite416.com

TIFF: Svědomí proti násilí

Pokud mne napadlo použít parafrázi názvu románu Stefana Zweiga, pak je to při srovnání dvou filmů na Torontském mezinárodním filmovém festivalu. První o *svědomí* je od amerického režiséra Terrence Malicka *Skrytý život* (*A Hidden Life*) druhý *Nabarvené ptáče* (*The Painted Bird*) plný násilí od českého režiséra Václava Marhoulu.

Několik srovnání: Oba filmy se odehrávají v době druhé světové války. *Skrytý život* je podle skutečného příběhu Franze Jägerstättera (1907-1943), který žil v rakouské obci Sankt Radegundu. *Nabarvené ptáče* je adaptace novely Jerzyho Kosińskiego z roku 1965. Marhoulův film je odněkud z východní Evropy, kde se mluví *slovanským esperantem* (*Slavic Esperanto!*? - podle festivalové synopse, zřejmě aby se v Polsku necítili dotčeni). Oba filmy měly podobný rozpočet. Na české poměry je rozpočet kolem osmi milionů dolarů dost velký, na americko-německé poměry se jedná o nízkorozpočtový film. I délka filmu je podobná. První má 173 minut, druhý o čtyři minuty méně. Zde asi podobnost končí.

Asi největší reklamou pro Malicka je ocenění na festivalu v Cannes *Zlatou palmou* za film *Strom života* (*The Tree of Life*) v roce 2011. Marhoulův film byl oceněn studentskou porotou letos v Benátkách. Zatímco o americko-německý film nebyl na festivalu téměř zájem a na první promítání pro veřejnost jsem dostal dokonce lístek zadarmo, na česko-ukrajinsko-slovenský film bylo obtížné dostat se i na promítání pro tisk.

Kromě vláčilovské kamery v *Nabarveném ptáčeti*, která připomínala *Markétu Lazarovou* a *Údolí včel* jsem těžko hledal něco pozitivního. Film se promítal v sekci *Zvláštní uvedení* (*Special Presentation*). Osobně bych ho zařadil do sekce půlnočních hororů (*Midnigt Madness*). Jestliže chtěl Marhoul šokovat diváky, tak se mu to podařilo. Přiznám se, že nejsem, s výjimkou Hitchcocka, přítelem hororů, bohužel jsem jich viděl tak málo dobrých, aby na mne udělaly silnější dojem. Tentokrát jich bylo a asi patnáct během jedné produkce: Žárlivý mlynář nejprve sadisticky bije a týrá svou, podle něj, nevěrnou, ženu a pak ztrestá podezřelého čeledína tím, že mu vyřízne oči a hodí je kočce. Chlapec, který to pozoruje je donese zbědovanému čeledínovi zpátky. Následují dvě scény vystřižené právě jako z Hitchcockova filmu *Ptáci*. Chlapec je zasypan až po krk v blátě a útočí na něj vrány a havrani. Dostane se k hodnému farmáři, který má voliéru s ptáky. Ten předvede jiný kousek namaluje ptáčka barvou a pustí ho do hejna, které ho uklove. To jsem tuším viděl již v nějakém jugoslávském filmu, kde se pro změnu místo malého ptáka, jednalo o racka. Aby násilí na zvířatech nebylo málo, pro změnu dětský hrdina Peter Kotlár nalezne v lese zraněného koníčka a odvede ho k sedlákům, aby mu pomohli. Místo

August Diehl a Valerie Pachner ve filmu Skrytý život

Courtesy TIFF

pomoci ho však zapřáhnou za jiné koně, kteří dokonají před očima chlapce nad ubohým zvířetem smrtící ortel. Zlí sedláci pak chlapce vydají Němcům, aby ho zastřelili. Zde je snad jediný lidský moment filmu. Voják (švédský herec Stellan Skarsgard), který má vyplnit rozkaz, střelí do vzduchu a chlapec může utéct. Další předvídatelný moment je, když potká katolického faráře, který se sice k němu chová hezky, ochraňuje ho, ale pak ho vydá na pospas pedofilovi (britský herec Julian Sands). Zde to ale nekončí, následuje setkání s nymfomankou, která ho chce zasvětit do tajů lásky. Hoch však není připraven, tak si to raději kráska rozdá s kozlem. Chlapec pocítí zneuctění, kozla zabije a hodí ho blondýně oknem dovnitř. Pochopitelně, že v závěru přijde Rudá armáda, která zabije civilisty. Nebyl jsem schopen identifikovat jestli to byli rudoarmějci nebo kozáci, kdo znásilňují panny a dívky přímo na koních. Za tuto erotickou scénu by se nemusela stydět ani Lady Godiva.

Přes slibovanou pěknou kameru, jsem na tento film nešel nadšen, ale nečekal jsem, že bude tak špatný, jak skutečně byl, ale to je možná proto, že nemám rád horory.

Mirka Spáčilová film v MFD uvádí: *Každý záběr budovaný v dokonalé černobílé stylizaci je sám o sobě sice mistrovský, ale řadí se za sebou lineárně, v neměnné náladě, téměř mechanicky od jedné trýznivé zastávky k druhé. I když je třeba uznat, že alespoň sexuální násilí pojímá film decentněji, než se o něm ze zahraničních festivalů šířilo a než si počíná stejnojmenný bestseller Jerzyho Kosińskiego.*

Stanislav Dvořák v *Novinky.cz* je kritičtější: *Nedostatek dialogů nás nutí ještě víc vnímat řeč obrazů, zároveň to však představuje problém pro diváky, kteří chtějí chápat postavy a jejich jednání. Chybí tu uvěřitelná psychologie. Protože se téměř nic neříká, do hloubky se nedostaneme, a někdy skutečně není úplně jasné, co chce některý z oněch působivých obrazů sdělit.*

Uvidíme dostatek střelení, znásilnění a hořících domů, na druhou stranu ale není pravda to, co naznačovaly některé zahraniční zprávy - totiž že film šokuje násilím. V kontextu

dnešní kinematografie není Nabarvené ptáče ani novátorské, ani extrémní ve způsobu zobrazení násilí, řada amerických filmů je mnohem drsnější.

Po 169 minutách už je nemožné neotupět, a ještě to vše emotivně prožívat. Délka násilí jeho efekt na diváka nezvyšuje. Přes všechny nezpochybnitelné dílčí kvality film výrazně hlubokou emoci nezanechá.

Deník *Berliner Morgenpost* v krátké recenzi poznamenává, že ději *Nabarveného ptáče* dominuje násilí, agrese, sadismus, holokaust, válka a všechny temné stránky lidské přirozenosti. Čech Marhoul je ilustruje ve zčásti působivých černobílých kompozicích, ale nikoli bez klišé, předvídatelného vývoje a často ve tvrdých scénách,“ miní list, který si všímá i toho, že někteří novináři v Benátkách po opakovaných násilných scénách z projekce filmu odešli.

Hedvika Petrželková v Lidovkách dala recenzi název: *Žijeme v násilném světě, ve kterém i zemřeme. Nabarvené ptáče je ale o naději a víře.*

Právě naděje, víra a k tomu ještě láska mně v tomto filmu chyběla. Mám pocit, že kritici se pokoušejí najít v tomto filmu hlubinu, která tam bohužel není.

Vraťme se k druhému festivalovému filmu *Skrytý život*, který podle mne, na rozdíl od diskutovaného prázdného českého filmu měl nejen hlubinu, ale i tři klasické hodnoty víru, naději a lásku. Měl jsem to štěstí, že při promítání filmu byli přítomní i dva hlavní herci August Diehl a Valerie Pachner. Film začíná až kýčovou selankou. Vážený farmář pohodová vesnice Radegund v rakouských Alpách. Krásná rodina, roztomilé děti, milí sousedé, krásná farnost. Pilný farmář Jägerstätter se může stát dokonce starostou obce. Nebrání se ani nástupu na vojenské cvičení, z kterého se však vrátí s přesvědčením, že se nechce zúčastnit zabíjení nevinných lidí. Chce farmařit. Jenže totalita si ho nalezne a dostane povolávací rozkaz. Podobně jako ve filmu Juana Antonia Bardema *Nevinní*, je zde okamžik, který rozhodne. Při nástupu do armády má zahajlovat. Franz jako jediný odmítne. Gesto,

Pokračování na str. 8

Petr Kotlár - Nabarvené ptáče

Courtesy TIFF

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE
365 St. Clarens Ave.
Toronto, Ont. M6H 3W2
Telefon: 416/530-4222
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com
www.zpravy.org
www.zpravy.ca
www.spravy.ca
Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)
Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.
Předplatné:
v Kanadě \$ 17.10
pro ostatní svět CND/US \$ 25.00 .
v ČR 350 Kč, na Slovensku 20.00 eur.
PDF elektronicky \$ 15 - (dobrovolné)
V ČR 150 Kč , na Slovensku 6 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Ján Čukaš. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Rímsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda, a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolícky kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel.: 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 11:00.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 11.8., 8.9., 27.10., 17.11., 8.12. vždy 11:45 a 24.12. v 16:30.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Rowan Simmons, e-mail newdawnmoravian@bellnet.ca; www.newdawnmoravianchurch.org

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno,

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

Kat. bohoslužby mimo Ontario
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

S podporou Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí

POZVÁNKA

Klub Martina Rázusa v Toronte
v spolupráci s Múzeom slovensko-kanadského kultúrneho dedičstva
vás srdečne pozýva na pásmo umeleckého slova a hudby v sobotu, dňa 23.novembra 2019 o 16.00 hod./4 pm v hale Evanjelického kostola sv. Pavla, 1424 Davenport Rd. Toronto, Ontario

“Priadky na dedine”

Réžia a scenár: Katarína Kozáková a kolektív

Predstavíme vám tradíciu priadok na dedine, veselé príbehy, zvyky a naše krásne slovenské piesne. Vstupné je 15 dolárov.

V hale si budete môcť zakúpiť občerstvenie.
Rezervácie: Magda Vácvalová : 905-275-8529
Katarína Kozáková : 416-658-9793
alebo emailom: razuscanada@gmail.com

Česká televize Nová vize

vysílá nově v Ontariu vždy v sobotu v 21:00 hodin
opakování v úterý v 9:00, ve středu ve 3:00, ve čtvrtek v 12:00 a v sobotu v 6:00 na stanici OMNI 1

(V Torontu kanál 47/kabel Rogers 4, 169 a 520)

E-mail: novavize.ca@gmail.com
Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Slovenský svet

je na stanici OMNI 1 v sobotu 10:30, opakování ve středu v 3:30.

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejňujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor. Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje. Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

Naše internetové stránky

Satellite 1-416
Výběr z článků v našich novinách.
Aktuální vždy v den vyjití novin.
satellite1-416.com
zpravy.ca
zpravy.org
spravy.ca

Toto číslo v PDF
www.5.satellite1-416.com
www.5.zpravy.ca
www.5.spravy.ca

Kalendář
Co se připravuje v krajské komunitě v Kanadě
kalendar.satellite1-416.com
kalendar.zpravy.ca
kalendar.spravy.ca

Nové divadlo
O jednotlivých představeních Nového divadla v Torontu
divadlo.zpravy.ca

NHL
Zpravodajství z NHL
nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme v roce 2019

5 - 10. 10. 2019
6 - 12. 12 2019

a v roce 2020
1 - 6. 2. 2020
2 - 7. 5. 2020
3 - 24. 9. 2020
4 - 26. 11. 2020

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,66 CDN
1 CND \$	17,66 Kč
1 EURO	1,46 CDN \$
1 CND \$	0,68 EURO
1 US \$	1,33 CDN \$
1 CND \$	0,75 US \$

Universal Currency Converter - 2. 10. 2019

1 CDN \$	17,84 Kč
1 EURO	25,78 Kč
1 US \$	23,57 Kč
ČSOB -	2. 10. 2019

Toto číslo jsme dali do tiskárny
8. 10. 2019 ve 19:00
Příští číslo vyjde:
12. 12. 2019
Uzávěrka: 3. 12. 2019

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

20. 10. (ne) 17:00

Dvořákův kvartet

Nokturna v městě

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

27. 10. (ne) 17:00

Koncert u příležitosti

30. výročí pádu komunismu

St. Andrew Church

73 Simcoe St.

1. 11. (pá) 20:00

2. 11. (so) 16:00 a 20:00

3.11. 16:00

Oskar se vrací...podruhé

Režie Dáša Beláčiková

Maja Prentice Theatre

3650 Dixie Rd. Mississauga

3. 11. (ne) 17:00

George Grosman

Bohemian Jazz Quartet

Nokturna na Masaryktownu

Restaurace Praha

450 Scarborough Golf Club Rd.

23. 11. (so) 16:00

Priadky na dedine

Klub Martina Razusa

Hala kostola sv. Pavla

1424 Davenport Rd., Toronto

1.12. (ne)

Mikuláš na Masaryktownu

8. 12. (ne)

Vánoční bazar na Masaryktownu.

15. 12. (ne)

Vánoční večere v Restauraci Praha.

2020

23. 2. (ne) 17:00

Kripa Negashwar – soprano

Nokturnaa v městě

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

29. 3. (ne) 17:00

Radka Hanáková

Nokturnaa v městě

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

26. 4. (ne) 17:00

Ivan Ženatý – housle

Dmitrij Voroblev piano

Nokturnaa v městě

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

3. 5. (ne) 17:00

Lenka Nováková a Josef Musil

Nokturna na Masaryktownu

Nové divadlo v Torontě vás zve na francouzskou komedii

Oskar se vrací...podruhé

Podle slavné komedie

Claude Magniera "Oscar"

napsal Guillaume Mélanie

Režie: Dáša Beláčiková

Rezervace:

416.463.3182

nove.divadlo@gmail.com

Maja Prentice Theatre

3650 Dixie Road, Mississauga

Pátek: 1.11. 2019 – 20:00 hodin

Sobota: 2.11. 2019 – 16:00 a 20:00 hodin

Neděle: 3.11. 2019 – 16:00 hodin

Generální konzulát České republiky

Consulate General of the Czech Republic

2 Bloor Street West, Suite No. 1500

Toronto, ON M4W 3E2

tel.: +1 416 972 1476, fax: +1 416 972 6991

Tisková zpráva

Uplynula tři desetiletí od dramatických událostí ve střední a východní Evropě, které přinesly to, co bylo do té doby považováno za nemyslitelné: zhroutil se totalitní systém.

Mnoho historiků označuje rok 1989 za "nejlepší okamžik v evropských dějinách". Země střední Evropy - Československo, Maďarsko a Polsko - získaly svobodu a suverenitu, aby se vrátily mezi demokratické národy Evropy, kam bezesporu patří.

Rok 2019 je obzvláště důležitý pro naše země, Českou republiku, Maďarsko, Polsko a Slovensko, neboť představuje třicetileté výročí politického vývoje, který nakonec znamenal pád komunistických režimů a připravil cestu pro mírový přechod k demokratickému zřízení.

Generální konzuláty České republiky, Maďarska a Polska v Torontu a Velvyslanectví Slovenské republiky v Ottawě pořádají na počest těchto událostí a jejich významu pro znovusjednocení Evropy slavnostní koncert „Freedom Reborn“.

Koncert se bude konat v St. Andrew Church, 73 Simcoe Street, 27. října v 17 hodin. Upozornění: Webový portál Eventbrite bude pro registraci a zajištění volných vstupenek zprovozněn v měsíci září.

Česká republika si výročí Sametové revoluce připomene také samostatným koncertem ve spolupráci s Nocturny ve městě v kostele Sv. Václava dne 20. října od 17 hodin.

Reasonable Europe

Czech Presidency of the Visegrad Group 2019-2020

EMBASSY OF THE SLOVAK REPUBLIC IN OTTAWA

CONSULATE GENERAL OF HUNGARY TORONTO

Consulate General of the Republic of Poland in Toronto

Consulate General of the Czech Republic in Toronto

present

FREE

DOM

REBORN

30TH ANNIVERSARY OF THE FALL OF COMMUNISM

A GALA CONCERT OF THE MOST BEAUTIFUL MUSIC FROM CZECH REPUBLIC, HUNGARY, POLAND AND SLOVAKIA

FEATURING:

John Holland, baritone

Alicja Wysocka, soprano

Sophia Szokolay, violin

Jan Vaculik, baritone

Daniel Wnukowski, piano

Dvořák Piano Quartet

St. Elizabeth of Hungary Scola Cantorum

Imre Olah, music director and organist

Novi Singers Toronto

Toronto Sinfonietta

Matthew Jaskiewicz, music director

Hosted by W.Michael Wojnarowicz

Sunday, October 27, 2019, 5:00pm

St. Andrew's Church, 73 Simcoe Street

Admission is free. Please register on Eventbrite to reserve your seat.

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.

Ottawa, ON K2P 0G2

Tel.: (613) 562-3875

Fax: (613) 562-3878

E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace

Ottawa, ON K1M 2A1

Tel.: (613) 749-4442; 749-4450

Obch. zast.: (613) 748-1773

Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500

Toronto, ON M4W 3E2

Telefon: 416-972-1476

Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hodiny:

pondělí, úterý, čtvrtek a pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

850 - 10655 Southport Rd. SW

Calgary, AB T2W 4Y1

Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 269-3939

E-mail: calgary@honorary.mzv.cz

Montreal, Quebec

Honorary Consul: JUDr. Hynek Žikovský

2020 University, Suite 1920.

Montreal, QC Tel.: (514) 316-4383

E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Vancouver, BC

Honorary Consul:

Karel Večeřa Galland P. Eng

E-mail: czechconsulbver@gmail.com

adresa: 1700-200 Granville Street,

Vancouver V6C 1S4

úřední hodiny: každý pátek 13:00-15:00

Victoria, BC

Honorary Consul: Jim H. Reed

2555 Cotswold Road

Victoria, B.C. V8R 3S3

tel.: 1-250-360-7418,

E-mail: jim.synachor@gmail.com

Honorary viceconsul: Lenka Storz

1652 Mountbatten Place,

Victoria, BC, V8S 5J9

tel.: 1-250-888-1974

E-mail: victoria@honorary.mzv.cz

úřední hodiny jsou vždy první středu v měsíci,

12:00 - 15:00

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

Eva Hadzima, Honorary Consul

Consular Office of the Slovak Republic

450 Pine Creek Road

Heritage Point, AB, T1S4J9

Tel.: 403-266-2760; fax: 403-256-1413

email: evahadzima@skconsulate.ca

Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

Dezider Michaletz, Honorary Consul

22, Place de la Madeleine

Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3

Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496

Fax: (514) 421-1583

slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com

Toronto, ON

Michael Martincek, Honorary Consul

649 Brooker Ridge

Newmarket, ON L3X 1V7

Tel.: 647/290-9304 fax: 905/898-0166

slovakconsulateto@gmail.com

Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC

Pavol Hollosy, MBA, Honorary Consul

8691 Allison Street, Richmond, BC

Tel.: 604.277.5774 • Cell: 604.910.4565

Fax: 604.277.5774 E-mail: phollosy@gmail.com

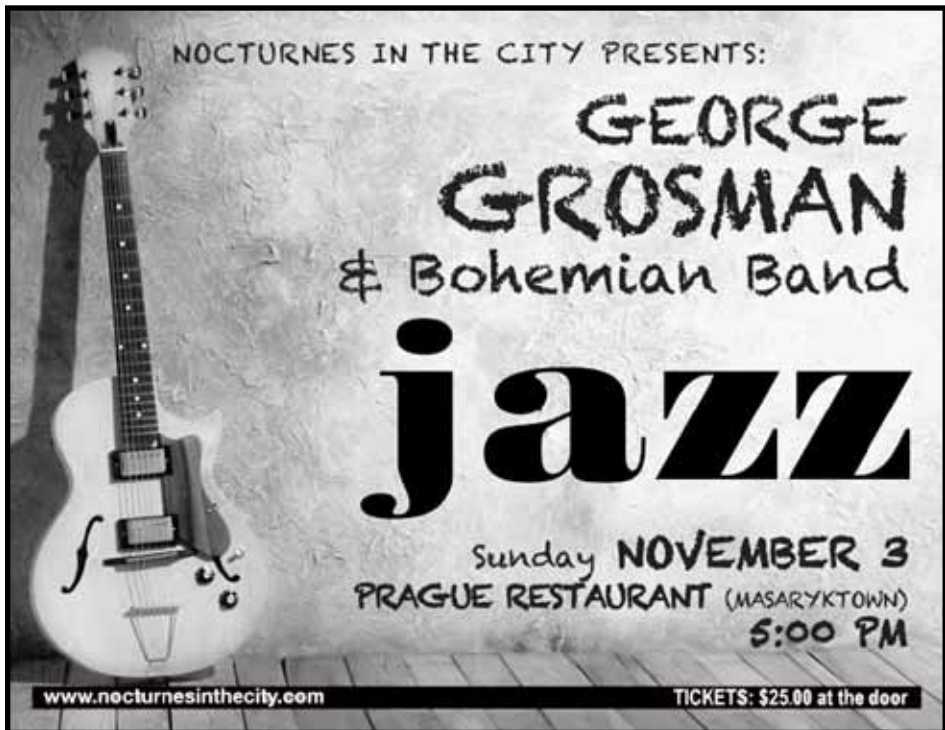
Skupina Luboše Andršta zahájila 19. ročník Nokturen

Výnikající koncert, v kterém zaznělo blues i rock. Andršt stále udivuje svou úžasnou technikou a zvukem kytary. Posluchači, kterých se sešlo asi sedmdesát, byli nadšení úrovní celého večera. A nechyběl výborný guláš Svati Milítého. V říjnu - kromě Dvořákovy opery Rusalka, kterou uvádí Kanadská operní společnost ve Four Season Center, bude mít veřejnost možnost oslavit pád Berlínské zdi, konec komunismu před 30 léty a začátek sametové revoluce. Triptych koncertů začíná 20. 10. Dvořákovým klavírním kvartetem v kostele sv. Václava, tentokrát v 18:30, pokračuje velkým koncertem Víšegrádské čtyřky - v kostele Sv. Andrew na Simcoe St. v neděli 27.10 v 17 hodin (vstup volný, ale je nutné objednat lístky přes internet) a 3. 11. se nám představí George Grosman v Restauraci Praha na Masaryktownu se svým Bohemian jazz band. 30 let - důležitý mezník v historii a v každém životě. Přijďte to oslavit. MK

Na slovíčko s Lubošem Andrštem

ABE: Luboši, pocházíte z hokejové rodiny, váš otec byl předsedou hokejového svazu, jak se díval na to, že jste se dal na hudbu?

LA: Velmi negativně, když jsem si ušetřil na první kytaru a koupil jsem si ji za své peníze, tak ji zamknul do skříně, abych pořádku nebrnkal a raději se učil do školy. Musel jsem si to těžce vybojovat doma, což nebylo lehké. On tomu nikdy nevěřil a bral to jako takovou nějakou úchylku a nikdy mne neslyšel hrát ani nebyl na nějakém mém koncertě. Ale maminka ta už nebyla tak přísná, ta měla k hudbě lepší vztah, možná také proto, že byla tetou Petra Jandy (z Olympicu). Tam možná je ten muzikantský kořen. Takže jsme s Petrem bratranci. Tam jsem našel přece jen nějakou podporu.

ABE: A naopak jaký je vztah Luboše Andršta jako kytaristy k hokeji?

LA: Nikdy jsem moc nezkoušel hrát hokej. Rád jsem chodil na rybník bruslit, ale z mého pohledu je to, jako když červení mravenci bojují s černými. Podobně jsou rozdělení i ti fanouškové. Když se nikdo nedívá, tak hned někdo vrazí někomu hokejku pod žebra nebo vám nadzvedne hokejku, abyste se netrefil, či vám podrazej nohy. Tak tohle pro mne není.

ABE: Poprvé jsem vás viděl v kvartetu Martina Kratochvíla počátkem osmdesátých let. Na basovou kytaru hrál Vladimír Padrůněk, ovlivnilo vás to nějak? Tam jste hrál dokonce se smyčcem na kytaru...

LA: Spíš obráceně, já jsem ovlivnil jeho, protože jsem byl o čtyři roky starší a vytáhl jsem ho nahoru. Málo se ví, že on znal dobře noty, protože hrál v dětství na housle. Vychodil LŠU, uměl prstoklad, měl správné načasování. V tom byl vynikající a to je v hudbě důležité, důležitější než melodie.

ABE: Když se podívám na váš životopis, je tam řada rozdílných skupin, jak je možné, že máte takový rozsah?

LA: Já prakticky mohu hrát cokoliv, začal jsem rhythm and blues, je to takový kruhový objezd, z kterého se dá odbočit do jazzu, do rocku...

ABE: Legenda praví, že v sedmdesátých letech jste byl podle nějakého žebříčku v desíctce nejlepších kytaristů v Evropě...

LA: To nevím, ale Evropská jazzová asociace vydává takový jazzový strom hudebníků a tam je americký strom a evropský, kde jsem já a Rudolf Dašek.

ABE: Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let beatová scéna žila, konaly se beatové festivaly, ovlivnilo vás to nějak?

LA: Hodně, protože na druhém beatovém festivalu jsem viděl holandského kytaristu Eelco Gellinga se skupinou Cuby & The Blizzards. Tam jsem viděl poprvé něco jiného – kytaristu, který hrál prsty, nikoliv, že to tahal pákou jako vibrátorem. To nelze odposlechnout, to se musí vidět. Hned jsem to začal zkoušet a za čtrnáct dnů jsem to uměl. To bylo před Vánocemi a přes Vánoce jsem to dřel a v lednu jsem to už uměl. V tom jsem byl u nás první.

ABE: A co polský vliv, třeba Czesław Niemen?

LA: Je v tom příliš slovanské rozervanosti, podobně jako u jiného Poláka Józefa Skrzeka, já jsem tíhnul víc na Západ.

ABE: A slovenská hudba – Déžo Ursiny?

LA: Ten byl originální. Nejen ve skladbě, hře na kytaru, ale při zpěvu, kdy přesně intonoval.

ABE: Jak se díváte na současnou hudbu v Česku?

LA: Čekal jsem něco jiného. Na jedné straně je rhythm and blues, na druhé je evropop, kde jsou jiné harmonie, které vycházejí z evropské lidové hudby. Předpokládal jsem, že to půjde spíš západním směrem. Skutečností je, že to zůstává zakořeněné v evropské tradici. Většinou se hudebníci hlásí k rhythm and blues, ale nikdo to nedělá. Zbylo to tedy na mne, tak to dělám já.

ABE: Josef Karafiát – Joe Carnation?

LA: Ten se o to snaží, zřejmě tomu zde na Západě přivyknul, hraje takový hardrock.

ABE: Hrál nějakou dobu s Plastikou, jak se na ně díváte?

LA: Spolu s DG307 sehráli určitou roli, byli hromosvodem, v době největších represí. Já jsem nesměl hrát jenom rok. Pokud jsou mezi nimi třenice, tak je to škoda a je mi to líto. Udergroud má ale stále své místo.

ABE: Média?

LA: Tam to ovládá pop-music tvrdě. Hlavně evropská větev, kam se nevejdu. Ale každý muzikant má pocit, že ho hrají málo. Myslím si, že prakticky nehrají nikoho ani Stivína nebo Víklického.

ABE: Hrál jste s B. B. Kingem, jaký to byl pocit, byl to vrchol vaší kariéry?

LA: Nic lepšího mne nemohlo potkat. Léta a léta jsem ho sledoval, kopíroval a dřel jsem to a najednou jsem seděl vedle něj a on začal zpívat a já jsem měl pocit, že jsem se zbláznil. Nevěřil jsem tomu, jak se mi to mohlo stát. Říká se, že Pán Bůh přeje připraveným... a já jsem tehdy připravený byl. Zahrál jsem si s ním úplně v pohodě a jeho to také bavilo. Zkusil jsem tam dát několik jeho fórů a on na to hned odpověděl. Měl jsem s ním hrát pouze jednu věc a měl jsem odejít, ale B. B. King, když jsem odcházel mne zatlačil zpátky do židle a řekl: „Ne, ne budeme hrát dál!“ a hrál jsem s ním až do konce. Pak jsem s ním hrál ještě jednou ve Zlíně. Domluvení jsme dopředu nebyli, ale dohodli jsme se až na místě. Nejprve se mi zeptal, v jaké tónině chci hrát. Tak jsem mu řekl, že je mi to jedno a nakonec jsem to zvládl. Byl skvělý, nijak nemachroval, byl to zážitek na celý život.

S Lubošem Andrštem rozmlouval Aleš Březina

Consulate General of the Czech Republic in Toronto

In cooperation with Nocturnes in the City

Wishes to invite you to

Dvořák Piano Quartet concert

To celebrate 30th anniversary of freedom and democracy

PLACE: St. Wencelas Church
496 Gladstone Avenue, Toronto, Ontario

WHEN: Sunday, October 20, 2019 at 6:30 pm

PROGRAM: Selection of Czech classical music

FEE: Admission is free – donation to Nocturnes in the City is welcome

RSVP: toronto@embassy.mzv.cz

After the concert dinner will be available for purchase.

Ze světa

Kanada

V pondělí 21. října 2019 se budou konat kanadské federální volby. Čtrnáct dnů před nimi se konala anglická debata v Muzeu kanadské historie. V dvouhodinové diskusi jsme mohli vidět šest představitelů (Justin Trudeau, - vůdce liberálů, Andrew Scheer – vůdce konzervativců, Jagmeet Singh – vůdce NDP, Elizabeth May – vůdce zelených, Yves-Francois Blanchet – Quebecký blok, Maxime Bernier – Kanadská lidová strana), kteří si vzájemně skákali do řeči, překřikovali se a uráželi se. Jestliže jsem před debatou byl rozhodnutým voličem, po ní jsem se opět zařadil do skupiny váhajících a to do té míry, zda vůbec k volbám jít. Nevím z jakého důvodu byl do debaty přizván populistický Maxime Bernier, jehož strana nikdy ve volbách nezískala ani jeden mandát či Yves-Francois Blanchet, který nekandiduje v celé Kanadě, ale pouze v Quebecu. Dále nechápu, proč vedení debaty nebylo přičteno některému z profesionálních moderátorů, ale byly zde i moderátorky z Toronto Star a The Globe and Mail, které svoji úlohu nezvládly. Jestliže chceme určitou vyváženost, proč diskusi vedly pouze ženy. Chápu také, že se nemohlo dostat na všechny otázky, ale výběr otázek byl místy nezajímavý, časový limit dovoľoval spokojit se s povrchními odpověďmi. Budiž.

K mému překvapení, ačkoliv jsem nikdy nebyl příznivcem NDP, nejlepší dojem na mne udělal Jagmeet Singh. Byla v něm jakási pokora, smysl pro humor (Mr. Delay a Mr. Deny). Vůdce konzervativců Andrew Scheer místo toho, aby prezentoval nějaký program, podle očekávání účtoil od první minuty celou dobu na Trudeau, který byl zatížen dvěma skandály. První SNC Lavalin ministerský předseda hájil, že chtěl zachovat pracovní příležitosti

v Kanadě (Trumpova argumentace). Věci nemorální se nedají obhájit penězi a ekonomik, ale vzpomeňme jen na minulou vládu konzervativců, která bránila podobným argumentem prodej zbraní do Saudské Arábie za 15 miliard dolarů. Pochopitelně, že připomněl i aféru Justina Trudeau s černě pomalovaným obličejem. Bohužel, rasismus je v každém z nás a nikdo není imunní, ani Justin. Ale všichni tvrdí, že nejsou rasisti, včetně Donalda Trumpa. Uvědomíme-li si tuto skutečnost, musíme s tím bojovat, na což správně upozornil Jagmeet Singh Maxima Bernieho. Kdož jsme bez hříchu, hoďme po Justinovi kamenem. Elizabeth May si nepočínala špatně. Špatná zpráva přišla krátce po debatě. Strana zelených škrtla ze své kandidátky Marthu Lépine, kvůli jejímu protiinterupčnímu stanovisku. Pečlivě jsem prohledal veškeré webové stránky, abych toto stanovisko našel. Všude se opakovalo totéž. Nakonec jsem přece jen našel něco podrobnějšího v *Ottawa Citizen*. Martha Lepine tvrdí, že hlavním důvodem bylo, že přispívala do katolického bloku a vyřazení z kandidátky bere jako diskriminaci a bude nyní pokračovat jako nezávislá. Pokud tedy máme v tak základních otázkách jako je otázka svědomí, držet stranickou disciplínu, je asi lepší si volbu dvakrát rozmyslet. Otázka, co je život je daleko komplikovanější, než aby ji mohlo rozhodnout vedení nějaké stran. Jestli by Strana zelených vyloučila ze své kandidátky také Alberta Schweitzera, který byl rovněž zastáncem života. Stranická disciplína zřejmě není ve straně Rhinos v Quebecu, kde proti Maximu Bernierovi postavili jeho jmenovce jiného Maxima Berniera. Doufám, že získá více hlasů, než představitel Kanadské lidové strany.

Česká republika

V českých médiích dominují zprávy o smrti Karla Gotta. Jelikož na jiném místě píši o filmu Sergeje Ložnicy *Státní pohřeb*, tak jsem si na tento film vzpomněl, když jsem slyšel, že i Karel Gott by mohl mít státní pohřeb. Nechci tvrdit, že jsem nikdy nebyl příznivcem tohoto zpěváka. Obzvláště v šedesátých letech, kdy nazpíval několik krásných písniček v Semaforu. Také mám několik méně hezkých vzpomínek na Karla Gotta a to z doby normalizace. Je to v kontrastu k herečce Vlastě Chramostové, která rovněž zemřela v těchto dnech. U Karla Gotta, který byl zřejmě osobně velice příjemný, nevidím etický zápas umělce, zatímco Vlasta Chramostová se prala s tím, i když třeba selhala, ale znovu se zvedla a znovu bojovala. V tom vidím její sílu. Její osud mne dojímá rozhodně víc, než osud zlatého slavíka.

Je až zarážející, jak se v českých médiích, přesněji řečeno v českém rozhlasu nehovoří o Donaldu Trumpovi a pokud se o něčem hovoří, tak o věcech naprosto nepodstatných. I to je ukázkou, jak málo se klade v zemi, kde je předsedou vlády zkorumpovaný politik na etiku. Teprve po stažení amerických vojsk ze Sýrie se objevila jeho mírná kritika. Zprávy o ústavní žalobě na prezidenta Trumpa jsou velice sporadické. Snad jednu z mála výjimek byl komentář 30. září 2019 v 14:06. *Trumpův impeachment se přímo týká přežití naší demokracie, říká americký historik Allan Lichtman*. V hlavních zprávách v 18 hodin se za celý minulý týden na Radiožurnálu o impeachmentu nehovořilo a byl k tomu pouze jeden rozhovor, což prudce kontrastuje s BBC, Euronews či Deutsche Welle nehovořim již o americké CNN.

Aleš Březina

Na dotazy odpovídá český právník Jaroslav Horký

Plánuji prodat manželovi své dceři id. ¼ nemovitosti, kterou vlastním v České republice. Doslechla jsem se ale, že je od 1. 1. 2018 v České republice opět zavedeno předkupní právo mezi spoluvlastníky. Budu tak tedy moci učinit nebo budu muset svůj podíl nejdřív nabídnout ostatním vlastníkům? Jak mám postupovat, na koho se mohu obrátit?

Ano, je pravdou, že od roku 2018 je opět

zavedeno předkupní právo spoluvlastníků. To by znamenalo, že nejdříve se musí spoluvlastník obrátit s nabídkou odkupu na spoluvlastníky nemovitosti, a to za cenu, za kterou chcete nemovitost prodávat a pokud by tak neučinil, hrozilo by, že se bude spoluvlastník domáhat u soudu, aby mu nabídl svůj podíl k prodeji. Ale převod nemovitosti ve spoluvlastnictví, a to úplatný i bezúplatný, osobě blízké, kterou v tomto případě váš zeť je, představuje výjimku z tohoto pravidla, takže převodu na jeho osobu nebude nic bránit.

Chtěl bych odkoupit podíl od osoby, se kterou mám v České republice ve spoluvlastnictví nemovitost. Jak zjistím cenu jejího podílu? Jak mohu postupovat, pokud by osoba nesouhlasila s prodejem? Není totiž možno danou nemovitost spravovat ve chvíli, kdy máme odlišnou představu o opravách a investicích. Na koho se mohu v této věci obrátit?

Můžete se obrátit jak na odborníka v České republice v oblasti realit, který vám vypracuje odborné posouzení ceny, či si nechat vypracovat znalecký posudek ceny obvyklé v místě a čase soudním znalce v oboru oceňován nemovitostí. Jako spoluvlastník části nemovitost můžete druhého spoluvlastníka vyzvat k prodeji jeho

spoluvlastnického podílu za odpovídající cenu. Jednání se státními institucemi jsou ale zpravidla velmi zdlouhavá, protože rozhodnutí o prodeji majetku, který je ve vlastnictví státu, podléhá složitému schvalovacímu procesu. I zde je proto vhodné obrátit se na odborníka, který působí přímo v České republice a zná jakým způsobem, postupovat. Nebude-li spoluvlastník s prodejem svého podílu s vámi souhlasit, můžete se obrátit na soud s žalobou na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. I tyto soudní spory jsou zpravidla vedeny několik let a zahrnují otázku vypořádání investic, předkládání posudků atp. I v těchto sporech je proto vhodné být zastoupen advokátem.

Při návštěvě České republiky jsem zjistil, že na mém pozemku stojí stavba třetí osoby, k jejíž výstavbě jsem nedal souhlas. Jak mám v takovém případě postupovat?

Stavba může být na pozemku z několika různých důvodů: Dříve neplatila zásada, že stavba je součástí pozemku, a proto bylo možné převádět zvlášť pozemek a zvlášť stavbu. Tak tomu dnes není. Na pozemku tedy může stát tzv. oprávněná stavba; tedy stavba, která byla postavena se souhlasem vlastníka – je možné že souhlas dal někdo z Vašich předků. Jako vlastník pozemku máte nárok vybírat za pozemek pod stavbou nájem. Dále vám vzniklo tzv. předkupní právo ke stavbě a majitel stavby má předkupní právo k pozemku pod stavbou. Je to proto, že od roku 2014 byla do českého právního řádu opět zavedena zásada, že stavba je součástí pozemku. Pokud se jedná o stavbu neoprávněnou, je třeba zde rozlišovat mezi stavbami postavenými do roku 2013 a stavbami postavenými od roku 2014. S ohledem na historii našeho státu není zcela výjimkou, že je na pozemku postavena stavba bez souhlasu vlastníka. Jejího odstranění je třeba se vždy domáhat u soudu, protože vlastník stavby zpravidla stavbu odstranit nechce a tvrdí, že jde o stavbu oprávněnou. I tyto soudní spory jsou časově náročné a nelze vyloučit, že potrvají i několik let. Ne vždy vám však soud vyhoví. Od roku 2014 je možné zřídit na pozemku stavbu, aniž by se stala součástí pozemku, na základě smlouvy o právu stavby. Jedná se o relativně složitou smlouvu, ve které je třeba pamatovat na mnoho aspektů, a proto určitě nedoporučujeme napsat takovou smlouvu bez účasti odborníka. V každém případě je ale dobré obrátit se na odbornou právní pomoc, která vám situaci co nejvíce zpřehlední a provede majetkoprávní analýzu Vašeho případu.

Vlastním v České republice nemovitosti. V

katastru nemovitostí je u mé osoby ale zapsaná jiná adresa, než na které se zdržuji. Jak mám postupovat?

Mít v katastru nemovitostí uvedenou adresu, na které se reálně zdržujete a jste k zastihnutí, je velmi důležité hlavně pro vás. Z důvodu, že katastr nemovitostí informuje vlastníky nemovitostí o všech probíhajících řízeních, která se týkají jejich nemovitostí, zejména pak o převodu vlastnického práva k nemovitosti. Ze zákona musí katastr vyznačit při nakládání s nemovitostí tzv. plombu, která musí být vyznačena po dobu 20 dnů od odeslání informace o vyznačení plomby. Během této doby informuje katastr vlastníky o probíhajícím řízení. Účelem zaslání informace o probíhajícím řízení je zamezení nakládání s nemovitostí bez vědomí vlastníka. Tak aby někdo například neomezil či nepřevedl vaše vlastnické právo. Adresu lze katastrálnímu úřadu oznámit pomocí formuláře dostupného na webových stránkách katastrálního úřadu. Doporučuji tak učinit s ověřeným podpisem z našeho velvyslanectví, popřípadě konzulátu.

Přišel mi dopis od energetické společnosti, že chce zřídit věcné břemeno k mé nemovitosti, kvůli rozvodům energie. Je to běžné? Musím s tím souhlasit?

Provozovatel přenosové soustavy, má v souladu s zákon o vyvlastnění - zákona o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě právo zřizovat a provozovat na cizích

nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení. **Je ale povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely, a to smluvně s vlastníkem nemovitosti.** V případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zákona o vyvlastnění, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh provozovatele přenosové soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. Sprovozovatelem přenosové soustavy tedy můžete zahájit jednání o uzavření smlouvy o zřízení služebnosti inženýrské sítě, nebudou-li vám však navržené smluvní podmínky vyhovovat. Provozovatel přenosové soustavy má ale možnost, i přes váš nesouhlas, v ojedinělých případech zažádat o vyvlastnění, a to na základě toho, že veřejný zájem převyšuje nad Vaším majetkovým právem. Pokud tedy z nějakého důvodu nesouhlasíte s podmínkami či s umístěním zařízení provozovatele přenosové soustavy na Vaši nemovitost je třeba **aktivně vyjednávat**, proto bych vám doporučil kontaktovat odbornou právní pomoc, nejlépe advokáta, který vám v takovém jednáním poradí a pomůže.

HORREN

Realitní kancelář

Už víte, na koho se obrátit ...

- PRONÁJEM A PRODEJ NEMOVITOSTÍ
- PORADENSTVÍ V OBLASTI INVESTIC DO NEMOVITOSTÍ
- PRÁVNÍ PORADENSTVÍ
- SPRÁVA NEMOVITOSTÍ

POBŘEŽNÍ 6/58
PRAHA 8 - KARLÍN 186 00
ČESKÁ REPUBLIKA

TEL. (+420) 221 719 041
FAX. (+420) 221 719 050
E-MAIL: info@horren.cz

www.horren.cz

Fotografka Helena Wilsonová

V Torontu zemřela 14. srpna 2019, den před svými 83. narozeninami fotografka Helena Wilsonová. Když jsem přišel v roce 1980 do Kanady, neznal jsem v této zemi nikoho. Na koncertech Plastiků jsem se několikrát potkal s Paulem Wilsonem a tak, kdykoliv jsem zamířil do Toronta, bydlel jsem u nich a tak jsem se vlastně seznámil i s jeho tehdejší manželkou Helenou. Její *Kanadská zkušenost* je asi nejlépe zachycena ve stejnojmenné knize, která vyšla v nakladatelství *Gaudeamus* v Hradci Králové v rozhovoru s Květuší Kunešovou, z kterého jsem vybral několik úryvků.

Helena Wilsonová - Praha 2018

Foto: M. Gabánková

Helena Wilsonová vystudovala fotografii na Průmyslové škole grafické v Praze, kde později také fotografii vyučovala. V roce 1969 byla přijata jako kandidátka Svazu výtvarných umělců do jeho sekce zaměřené na fotografii. Dokumentovala práce předních českých nekonvenčních a undergroundových umělců. V době represi signatářů Charty 77 opustila vlast poté, co byl vyhoštěn z republiky její manžel Paul Wilson, překladatel a publicista, kanadský občan a člen rockové kapely *The Plastic People of the Universe*. Usadili se v Torontu, kde Helena fotografovala umění a indiánské umělce pro torontské galerie, muzea a časopisy. V devadesátých letech se vrátila zpět do Prahy, kde se zapojila do uměleckého života a pravidelně vystavovala.

Z rozhovoru vybíráme:

Jaké byly důvody vaší emigrace?

HW: Já jsem neměla v úmyslu, ani v té nejtěžší době v šedesátém osmém, emigrovat. Ale osud tomu chtěl jinak. Vystudovala jsem v roce 1957 fotografii na Grafické škole, kde jsem též začala v roce šedesát šest učit a mohu říct, že fotografie určila směr mého života. Anglicky jsem se naučila díky mému příbuznému, kterého na začátku šedesátých let pustili z vězení. V létě roku šedesát sedm jsem cestovala po Británii a tam jsem v Londýně na párty potkala kanadského mladíka, který mě prozradil, že od září bude učit angličtinu na Jazykové škole v Brně. Řekl, že prý studuje dílo George Orwella a jeho vize totalitních režimů a chce jeden zažít na vlastní kůži. To mě zaujalo. V září skutečně Paul Wilson přijel, byl velmi společenský, hudebník, piva milovník, pravý Kelt. Brzo začal hrát s kapelou *The Plastic People of the Universe*, a to v době, kdy už neměli oficiální souhlas veřejně vystupovat. Seznámil se s umělci, spisovateli a disidenty a překládal zakázanou literaturu. Já jsem fotografovala vystoupení undergroundových kapel a jiné akce pražských umělců, oba jsme byli členy nezávislé *Křižovnické školy* čistého humoru bez vtípu. V době, kdy mu v Praze na jazykovce zakázali kvůli dlouhým vlasům učit, v roce sedmdesát dva, jsme se vzali. Represe vůči undergroundu se začaly stupňovat a někteří hudebníci Plastiků byli obžalováni a souzeni. Disidentské hnutí vyústilo v Prohlášení Charty 77 a signatáři byli vyslýcháni a vězněni. Paul byl předvolán na STB a v červenci sedmdesát sedm, po deseti letech vyhoštěn z republiky. Byla jsem poučena, že mohu zažádat o vystěhovalecký pas, který mi, po půl roce po Paulově odjezdu, vyřídili. Tak jsem na Štědrý den ráno opouštěla Československo vlakem směr Německo.

Proč jste si vybrala právě Kanadu?

Paul byl Kanadčan, a tak jsme přirozeně mířili tam. Zabalila jsem si moje fotografické vybavení, včetně zvětšovačku, počítala jsem s tím, že se budu v Kanadě fotografií živit. Paul po vyhoštění pobýval v Londýně, kde spolu s Ivanem Hartlem založil společnost *Boží Mlyn* a rozhodl se vydat Plastikům první gramofonovou desku. Nazvali ji *Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned* (zakázaný). K tomu vydalo *Libération* nakladatelství Scopa v Paříži booklet *The Merry Ghetto* s texty a překlady písní, doplněné mými a archivními fotografiemi. Vydání desky mělo velmi pozitivní celosvětový ohlas, ocenili též hudební úroveň, což velmi pomohlo vězněným Plastikům. Kvůli tomu jsme v Londýně zůstali až do konce března a přemístili se do Toronta během poslední zimní vánice. Paul se dal hned do práce, Josef Škvorecký už na něj čekal s překladem knihy *Inženýr lidských duší*, vydané v jeho *68 Publishers*. Já jsem

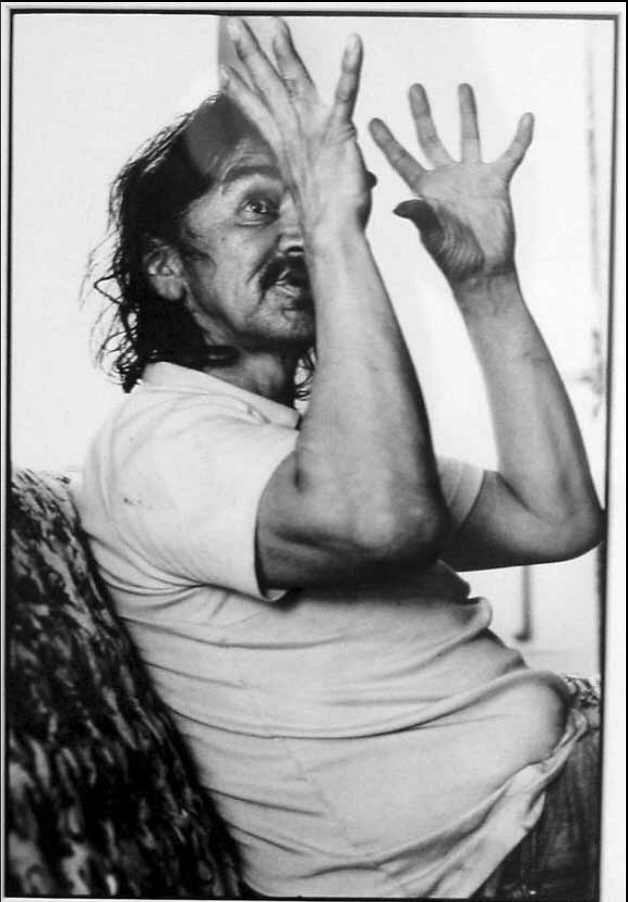
začala obcházet galerie umění a nabízet moji práci, na kterou jsem byla už v Čechách částečně specializovaná. Rozjížděla jsem se pomalu, též díky těhotenství, ale po narození syna Jakuba jsem záhy pokračovala. Už v Praze jsem si připravila portfolio mých fotografií, dítě dala do pytle na břicho a vyrazila do muzeí a galerií. Musím říct, že jsem se setkala s velkou vstřícností, zvláště mezi ženami galeristkami, které nabídlý práci. Tento obor fotografie umění a umělců mně, mimo jiné, pomohl žít po celou dobu mého pobytu v Kanadě. Náš život v Kanadě tak začal tím, že jsme oba měli možnost práce, je velmi příjemný pocit, že člověk může být užitečný ve společnosti, může se daleko rychleji integrovat a není na přítěž. V Kanadě mají unikát velmi dobře propracovaný systém, jak zařadit nově příchozí emigranty do společnosti. Nabízejí hned na začátku lidem jazykové kurzy a pak sledují jejich další integraci včetně práce. Myslím, že to je základ úspěchu, většiny emigrantů v posledních desetiletích tímto procesem prošla. Nezpozorovala jsem tam zjevné známky rasismu. Úředníci v jakémkoliv oboru se k vám chovají s respektem a trpělivě, pokud se nemůžete vyjádřit. Lidé, kteří hledají zaměstnání, se většinou setkají s otázkou *Máte už kanadskou zkušenost?* Tím myslí, zdali už si osvojili pozitivní a vstřícný vzorec chování, jak ke kolegům, tak i k zákazníkům a kladný přístup k práci. To se považuje za základ a nutnost. Toto chování je znatelné v celé šíři kanadské společnosti, děti ve školách už jsou tak vychovávány. Musím říct, že moje znalost černobílé fotografie a velkoformátních kamer se mi, v této předdigitální době, bohatě vyplatila. Stěžejní bylo, že jsem byla vyzvána časopisem *Canada Arts*, abych vyfotografovala indiánskou novou sošku tesanou z kamene, v černobílém provedení. Černobílá fotografie, to byla moje doména, já jsem uměla způsobem osvětlení na soše zdůraznit víc, než bylo běžným pohledem zjevné. Pak jsem dostala další zakázku, aukční katalog nového indiánského umění. Tak jsem se seznámila s native, s domorodými umělci z různých kmenů, zalíbili se mi, chtěla jsem se o nich dozvědět víc. Po dohodě s ředitelem Indiánského muzea v Brantfordu, Tomem Hillem, který souhlasil mě podpořit ve snaze foto-grafovat tyto umělce v jejich přirozeném prostředí v rezervacích, jsem pak zpracovala tento osobní projekt a zažádala federální instituci o grant. Tom mě na cesty vybavil doporučujícím dopisem pro náčelníky rezervací, nutným pro povolení vstupu, a seznamem jmen umělců. Někteří z nich žili mimo tato území. A tak jsem se v 1982 rozjela po Ontariu. Na jednodenní výlety do blízkých destinací, jako třeba Rice Lake, nebo do okolí Brantfordu, kde byla Six Nations Reserve, jsem několikrát vzala i svého syna, aby se skamarádil s místními dětmi. Umělci fotografování uvítali a já jim slíbila fotografie poslat a eventuálně publikovat v aukčních katalozích, výstavách a médiích. Několikrát jsem se zúčastnila native slavností *Pow wow*, na Manitulin Island v rezervaci Wikwemikong a v *Six Nations Reserve* u Brantfordu. Místní paw waw je pro rezervaci velká událost, na kterou se sjedou Indiáni s rodinami i ze vzdálených míst USA, oblečení do svých místních tradičních oděvů. Slavnost se odehrává venku, ve středu kruhu sedí bubeníci a tanečníci krouží kolem nich, většina z nich má na oděvu číslo, z důvodu vyhlášení nejlepšího tanečníka. Jinak je to společenská událost, kolem jsou stánky s tradičními indiánskými výrobky, jídlem, ale hlavně i s uměním, čehož jsem využila k fotografování umělců. Pak jsem se vydala s mojí sousedkou, která byla indiánská míšenka, na moji pětidenní nejdelší cestu na sever. Střídaly jsme se v řízení, objely jsme na východní straně Georgian Bay a navštívily umělce v městečku Sault Ste. Marie. Cestou jsme stanovaly na území národního parku, jinak jsme projížděly územím divokých lesů, kde nás překvapili bílí vlci křižující silnici. Druhý den k večeru jsme dorazily do přístavu Thunder Bay na severním břehu jezera Superior, kde na nás čekal umělec a šaman z kmene Objidwa Norval Morriseau. Norval už tehdy byl legendární, protože jako první prý porušil tabu a začal malbou vykládat staré indiánské legendy, a tak je zpřístupnil ostatním lidem. Byl následován některými native umělci, kteří se adaptovali podle jeho originálního stylu. Strávili jsme ním příjemný večer, obklopení jeho artefakty malovanými na kůžích. Požádal nás, abychom v rezervaci Sandy Lake, kam jsme mířili, předaly jeho synovi knihu.

Let předčil všechna moje očekávání, letěli jsme nad nádhernou neobydlenou krajinou, plnou malých jezer, nízkého porostu a skal, měla jsem pocit, že lidská noha sem ještě nev kročila. Přistání v Sandy Lake bylo hladké, nazuly jsme si gumáky a vydaly se hledat umělce. Cesty k jednotlivým domkům vedly někdy přes malé močály přemostěné dřevěnými můstky. Umělci nás přivítali a pozvali k nim domů, dřevěné domky byly vybaveny běžným nábytkem a kuchyní, před televizí seděly na zemi houfy dětí, z čehož mi bylo dost smutno. Muži většinou našli obživu při kácení stromů, zabývali se i běžným lovem zvěře. Vykládaly jsme jim o našem setkání s medvědem, což vzbudilo jen veselí, pro ně to asi byla běžná událost. Fotografovala jsem umělce při malování, jejich rodiny i přátele. První výstavu mých fotografií *Native Artists at work* jsem nabídla Native Canadian Centru na Spadina Road, v Torontě. Ohlas byl dobrý, zvláště od umělců samých, kteří ocenili můj pozitivní přístup k nim a tématu. Chtěla jsem zachytit ducha jejich kulturního a politického obrození, které se začalo probouzet, a ukázat native umělce, které jsem považovala za vedoucí sílu, v jejich prostředí. Následovala výstava v Hamiltonu

ve Steelworkers Hall of photographers Union a pak v Blyth, spolu s výstavou native obrazů.

Proč jste se rozhodla k návratu?

My jsme oba měli velmi blízko k disentu. Paul překládal do angličtiny jednak Škvoreckého, Hrabala, z Prahy mu posílali další rukopisy, které tady nemohly vyjít. A pak taky vydal další desky Plastikům, Svátovi Karáskovi, nebo Karlovi Soukupovi spolu s nadací Charty 77. Můj muž dělal taky pro kanadský rozhlas, a oni

Helena Wilsonová: Malíř Norval Morriseau
Z výstavy Art Canada 5, Praha 2005

ho požádali, aby na podzim roku osmdesát devět zajel do střední Evropy, Polska, Německa, v době když padala zeď v Berlíně. Pak jel do Maďarska, ale pořád ho sem nepouštěli, tady byl na černé listině, nemohl překročit hranice. Až potom, myslím, že to bylo před vánocemi, se do Prahy z Maďarska dostal, kanadský velvyslanec ho čekal na letišti a to se už na Václaváku chrástilo klíči. Na první volby jsme přijeli i se synem Jakubem, to byl náš národ v euforii. Moje matka, která žila v Praze, mohla restituovat majetek mého dědečka. Když onemocněla, tak jsem sem jezdila třikrát do roka jí pomáhat s restitučními úkony, které byly dost složité. Restituovala lesní statek a malý zámček Navarov u Zlaté Olešnice v Podkrkonoší a později ještě jednopatrový historický dům na Starém Městě v Praze. Můj muž viděl, jak mě to tu úžasně baví. Stýkal se s Havlem a lidmi kolem něj, a když se rozpadala republika, tak s Havlem jezdil po Slovensku. Když tady nebyl Paul, tak jsem tu byla já. Musím říct, že to tak naše manželství poznamenalo, můj muž viděl, jak mě to sem táhne. Ten náš rozchod nastal v roce devadesát čtyři. A když náš syn tedy šel na vysokou školu, tak jsme se rozvedli. Já jsem byla v té době tak zaměstnaná, tak vytižená. Ještě jsem v Torontě do jara roku devadesát šest udržovala můj chátrající business, galeristi na mě po návratu už čekali. Když jsem se vrátila do Čech, matka byla nemocná, to už jsme měli rozjeté lesní hospodářství, a tak jsem ta léta přežila v pilné práci. Měla jsem to naštěstí ráda, to lesnictví a přestavba starých budov mě hodně bavilo a myslím, že jsem k tomu měla od mládí dobrý vztah. Vlastně já jsem se tam narodila, pobývala jsem tam do r. 1950, to už mě bylo dvanáct let, kdy jsme z toho záměčku museli celá rodina odejít jako nevítaná buržoasie, naštěstí do Prahy. Těšilo mě se do Jizerských hor a Podkrkonoší navrátit, okolní usedlíci na nás měli celkem dobré vzpomínky, takže i to prostředí mě podporovalo. Mezitím jsem měla tady výstavy. Nejdříve se skupinou mých pěti česko--kanadských kamarádek na Novoměstské radnici pod názvem Arts Kanada 5. Poté v Třeboni na radnici, Totemy a indiánští umělci Kanady s M. Dvořákem, a pak soubor z Kuby nazvaný Tváře Havany v kapli kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí v Praze v roce 2006. Soubor mých fotografií ze života nezávislé kultury či undergroundu vystavilo Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze roku 2009 a pak rozšířenou kolekci pod názvem „Léta sedmdesátá — Merry ghetto“ v Libri Prohibiti.

Helena Wilsonová se přestěhovala na konec života přece jen do Toronta, kde v srpnu 2019 zemřela.

Květuše Kunešová udělala interview s Helenou Wilsonovou v Praze r. 2014.

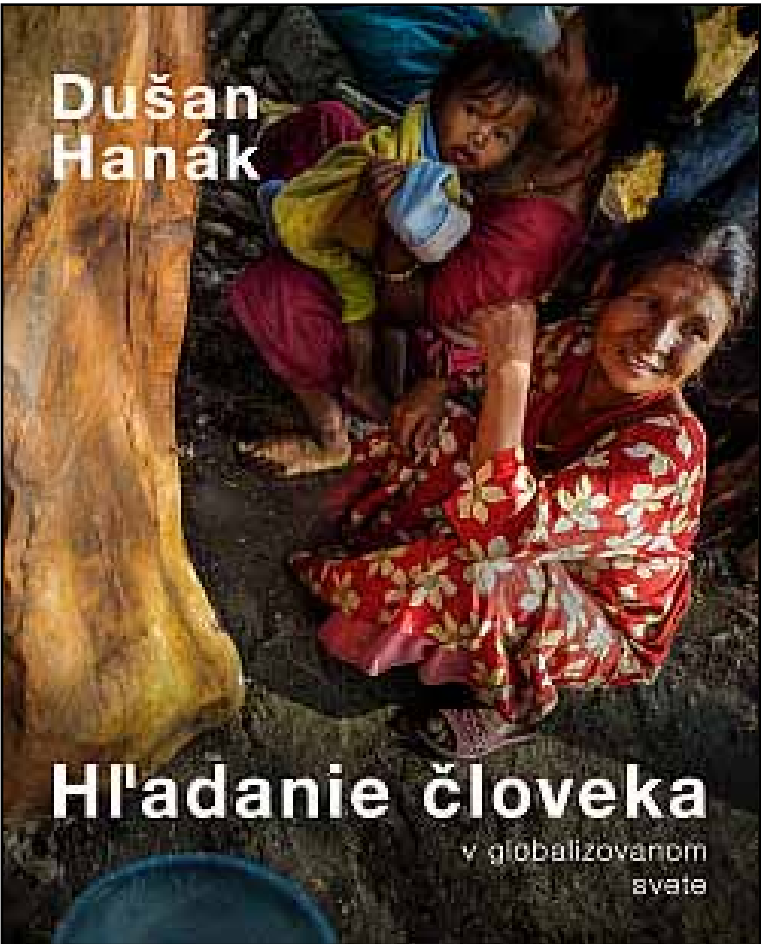
H. Wilsonová text zeditovala v prosinci 2016.

abe

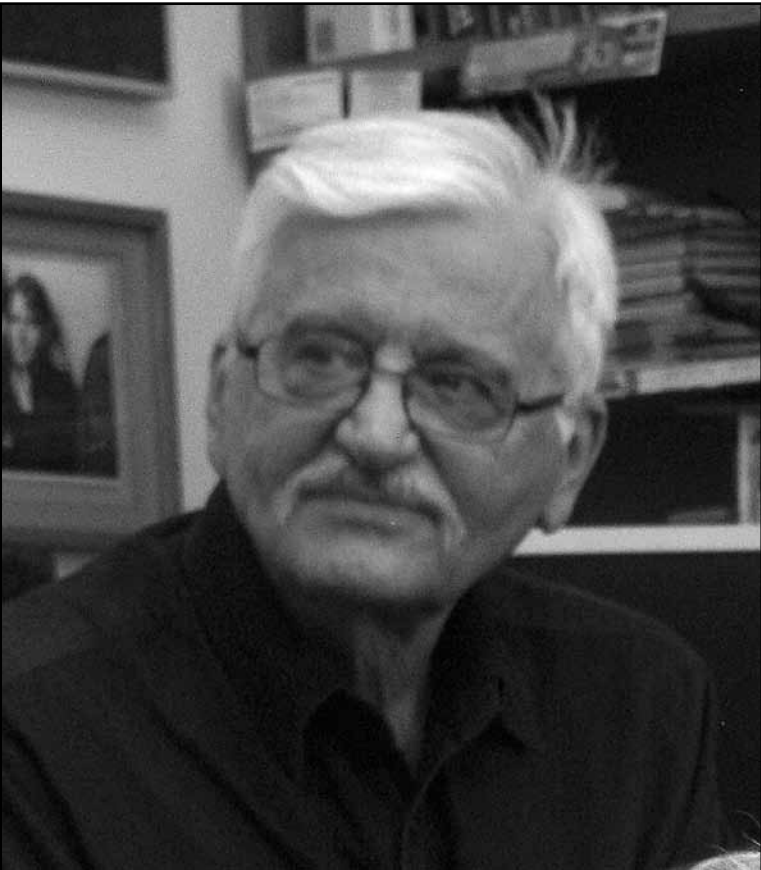
Fotografie

Dušan Hanák: Hľadanie človeka v globalizovanom svete

V rozsiahlom cykle 152 farebných a čiernobielych fotografií z rokov 2007 - 2017 prináša významný slovenský filmový režisér a scenárista prof. Dušan Hanák (1938) humánne a empatické dokumentárne svedectvo o ľuďoch žijúcich na okraji spoločnosti v globalizovanom svete. Výtvarne pôsobivé

dokumentárne snímky z Angoly, Ruska, Indie a Nepálu, Ekvádora a Peru, ale aj zo Slovenska, Českej republiky, Poľska, Bulharska, Francúzska, Nemecka a Talianska zobrazujú rôznorodosť a charakter obyčajných ľudí v ich autentických prostrediach. Úvodnú štúdiu napísala historička umenia, teoretička a kurátorka Katarína Rusnáková.

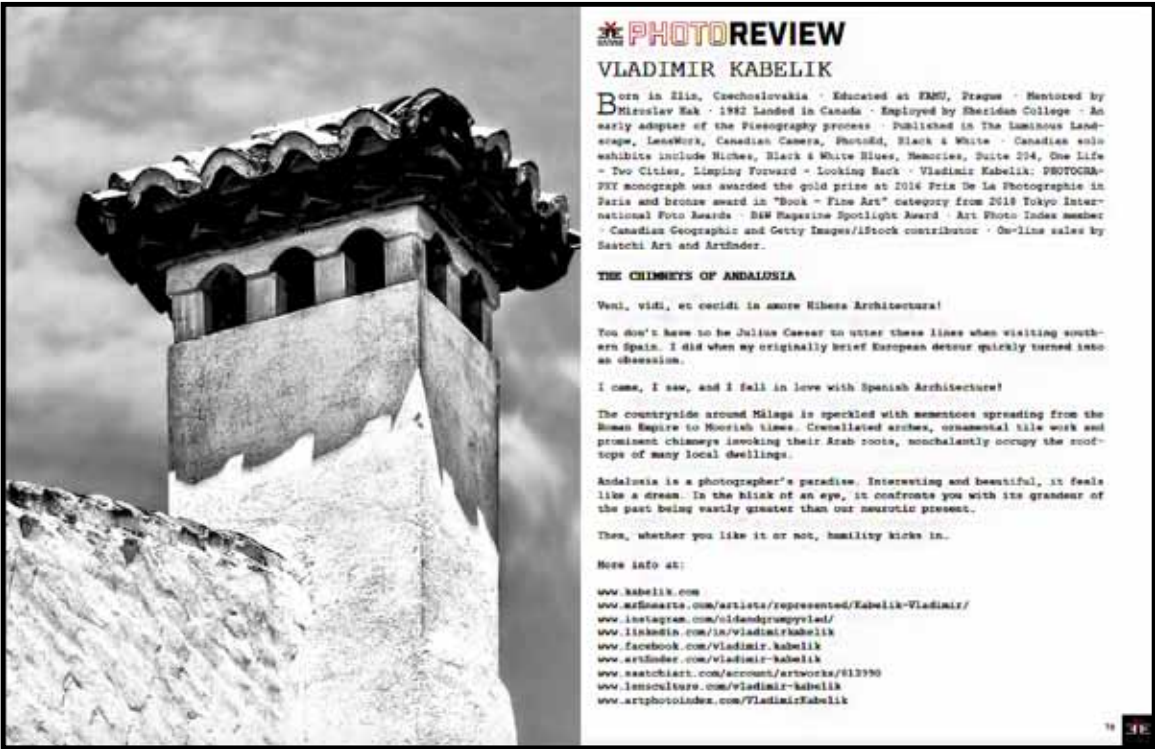

Režisér Dušan Hanák pri predstavovaní své knihy v Brně.
Foto: Maria Gabánková

Poznámka redakce: Režisér Dušan Hanák používal fotografie i ve svých filmech z počátku sedmdesátých let, kdy ve filmu *Obrazy starého světa* jsou snímky Martina Martinčka. Fotografie použil rovněž v televizním filmu *Deň radosti*.

Knihu *Hľadanie človeka v globalizovaném svete*, která je někdy označovaná jako *Obrazy nového světa*, představil koncem května v Brně a lze ji zakoupit na stránkách vydavatelství *Slovart*. (abe)

Vladimír Kabelík: Komíny v Andaluzii

Eye-Photo Magazine ve Vídni letos publikoval fotografie Vladimíra Kabelíka z jižního Španělska *Chimney from Andalusia*, které autor udělal před několika léty. Více naleznete na uvedených webových stránkách.

Pavel Nasadil: Karneval v Santiagu de Kuba

O tomto kubánském karnevalu přineseme více v některém z příštích čísel. Dnes pouze snímek mladého Kubánce, který má větší zájem o fotbalový míč než o karnevalové dění. Více je možné nalézt na www.pavelnasadil.com nebo Instagram: www.instagram.com/pavelnasadil_sketchbook.

Torontský mezinárodní filmový festival

Pokračování ze str. 1

kteří ho stojí život. Podobný motiv jako ve filmu jiného španělského režiséra Luise Buñuela *Horečka stoupá v El Pao*. Nastoupí cestu odpěrače vojenské služby. Tuto cestu bere jako zkoušku své víry, kterou nezlomí ani biskup Joseph Fliesen (jedna z posledních rolí švédského herce Michaela Nyqista, který zemřel 27. června 2017). *Skrytý život* je i posledním filmem švýcarského herce Bruno Ganze (+ 16. února 2019), který má ve filmu fantastický dialog soudce Lübeny s Jägerstätterem. „Je správné toto učinit?“ zeptá se soudce a Franz odpoví: „Mohu to snad neučinit?“ Jediné násilí, které ve filmu vidíme ja násilí bachařů a spoluvězňů. Skutečná hrůza však přichází z chování slušných vesničanů, kteří by ani mouše neublížili, ale odplivnou si, když potkají jeho manželku Franzisku.

Zatímco ve filmu *Nabarvené ptáče*, monotónní násilí spíše uspává a otupuje, zápas o lidské svědomí ve filmu *Skrytý život* dává sílu i otázku. Byla by moje víra tak silná jako u Franze Jägerstättera? Film končí citátem George Eliota: *Vzrůstající dobro ve světě je částečně způsobeno historicky nezachycenými činy lidí, kteří nejsou tak nemocní jako my, ale kterým vděčíme za mnohé a kteří žili skryté životy a odpočívají v neznámých hrobech*.

Německý herec August Diehl řekl po představení: „Někdy je důležitější v tichosti neučinit to, co společnost po nás žádá, než bombastické hrdinství.“ Zajímavé bylo, jak Terrence Malick pracoval s herci. Ráno před natáčením dal každému z nich přečíst nějakou filosofickou esej, například od Kiekegaarda, ale při natáčení se o ní nesmělo mluvit.

Ve filmu již nebylo, že v roce 1946 byl Jägerstätter pohřben v Sankt Radegundu, ale jeho jméno nesmělo být ve vesnici na kameni mezi oběťmi války do roku 1950. Byl kritizován za to, že neplnil své povinnosti, že nesplnil roli manžela a otce. Vdově Franzisce byl do roku 1950 odepřen vdovský důchod. Jeho jméno bylo zapomenuto do roku 1964, kdy tento příběh objevil americký sociolog Gordon Zahn. V roce 1968 byla publikována kniha *Víra a násilí*. O tři roky později režisér Axel Corti uvedl v rakouské televizi film *Odpírač*. Trest smrti nad Jägerstätterem byl zrušen až 7. května 1997. Jeho pomník se objevil v Sankt Radegundu o devět let později. 26. října 2007 papež Benedikt XVI. prohlásil Jägerstättera za blahoslaveného a patrona odpíračů vojenské služby. Jeho památka se připomíná v den jeho křtu vždy 21. května. Pro úplnost dodejme, že manželka Franziska zemřela v roce 2013. Mezitím byl film *Nabarvené ptáče* nominován za Česko na Oscara a dostal se i do užšího výběru. Úspěchem filmu *Skrytý život* bylo, že v předposlední den Torontského mezinárodního filmového festivalu byl přece jen vyprodán, takže je naděje, že se dostane možná i do kin.

Aleš Březina

Syn - matka

Courtesy TIFF

V programu pro letošní Torontský festival byly označené jako české čtyři filmy. Krátký a animovaný film od Darji Kaščejevny *Dcera* o vztahu otce a dcery. Vztahem mezi matkou a synem se pro změnu zabývá iránský film *Syn – matka*. Režisérka Mahnaz Mohammadi pochází z Teheránu. Příběh je o chlapci, který nemůže zůstat v rodině v Teheránu a je odklizen na venkov do ústavu pro hluchoněmé děti, kde předstírá, že neslyší. Setká se tam s chlapcem, který rovněž předstírá, že je hluchoněmý a ten mu sdělí, že je tam již tři roky. V okamžiku, kdy již to nemůže vydržet se vydá do Teheránu, ale zjistí, že ani tam pro něj není místo. Vráti se tedy do ústavu a začne komunikovat ve znakové řeči bez naděje na návrat do rodiny.

Režiséra Ivana Zachariáše jsme viděli v Torontu se seriálem *Pustina* (*Wasteland*) v roce 2016. Nyní zde byl s prvními dvěma díly seriálu *Sleepers* (*Bez vědomí*), který se odehrává na podzim roku 1989. V hlavních rolích hrají Martin Myšička (Viktor) a Táňa Pulhaufová (Marie). První dva díly se odehrávají v Londýně a v Praze. Při procházce Prahou v říjnu

1989 dojde k autonehodě při které je zraněna Marie a Viktor zmizí. Prahu plnou agentů, souboj estébáků s kriminálkou jsem v roce 1989 při první návštěvě Československa nějak nezažil. Není to moje téma a nevím jestli to odpovídá době těsně před listopadem. Jako detektivka – možná, ale *Pustina*

Bez vědomí

Courtesy TIFF

mně připadala podstatně lepší.

Zajímavostí letošního festivalu byly filmy s duchovní tematikou. V sekci *Zvláštní uvedení* (*Special Presentations*) byl na festivalu film Fernanda Meirellese *Dva papežové* (*The Two Popes*). V hlavních rolích jsou dvě legendy Anthony Hopkins (Benedikt XVI. - Joseph Ratzinger * 16. 4. 1927) a Jonathan Pryce (papež František – Jorge Mario Bergoglio

Dva papežové

Courtesy TIFF

* 17. 12. 1936). Nedokáži odhadnout, které části jsou přesně podle historie a které jsou fikce. Děj se odehrává převážně v období mezi 19. dubnem 2005, kdy se konala volba papeže po smrti Jana Pavla II. a 13. březnem 2013, kdy byl zvolen papežem Bergoglio. Film má v sobě humor, ale i filosofické pohledy obou papežů. Konzervativní Benedikt XVI. miluje klasickou hudbu, zatímco František vzpomíná na mládí, kdy se zamiloval, tančil tango a fandil svému klubu CA San Lorenzo de Almagro. Benedikt vyznává přísnou disciplinu, zatímco František vidí svou úlohu ve svém zápase o sociální spravedlnost, ale přiznává, že se nedokáže vyrovnat s minulostí, kdy byla v Argentíně u moci vojenská diktatura. Přesto Benedikt, dle filmu, vidí ve Františkovi budoucnost církve. V závěru dochází k usmíření, kdy oba papežové sledují finále Mistrovství světa a Německo porazí Argentinu. Tentokrát pro změnu utěšuje Benedikt Františka. Přestože ve filmu prakticky hrají pouze dva herci, nenudíme se. Film je plný napětí, dialogů, jsou zde i dokumentární záběry.

Před argentinským papežem Františkem a německým Benediktem XVI. byl polský papež Jan Pavel II. a není divu, že polský film má také duchovní tematiku. Mladý režisér Jan Komasa přijel na festival s filmem *Boží tělo* (*Corpus Christi*) s mladou vycházející hvězdou Bartoszem Bielinou. Zde je předlohou příběh z černé kroniky, kdy mladý delikvent, propuštěný z vězení, přijde na venkov na jihu Polska a vydává se za kněze. Stane se velice populární až do okamžiku, než na to přijde církevní vrchnost a delikvent se vrací do tvrdého světa kriminálu. Připomíná to trochu film Evalda Schorma na motivy knihy Josefa Škvoreckého *Farářův konec*.

Polská režisérka Malgorzata Szumowká rozebírá ve filmu *Jiný beránek* (*The Other Lamb*) kult pastýře (Michiel Huisman), který vede skupinu žen do nové rajske zahrady Eden. Všechny ženy jsou buď pastýřovy manželky nebo dcery. Cesta do zaslíbené země vede nekonečným lesem k

Jiný beránek

Courtesy TIFF

jezeru. Mezi ženami dominuje Selah (Raffey Cassidy), která má také pochyby, což narušuje řád kultu.

Zklamáním byl film rumunského režiséra Cornelia Porumboiu *The Whistlers* (*Ti, kteří hvízdají*). Pokud někdo očekával film jako *Východně od Bukurešti v 12:08* (z roku 2006) nebo *Policejní jako přídavné jméno* (*Police, Adjective – 2009*), byl zklamán. Velice často slyšíme, že na film nejsou peníze. Tentokrát nabídka točit drahý film na Kanárských ostrovech znamenala, že na festival přišel podprůměrný akční film. Hodně střílení v krásné krajině. Nejzajímavější byla řeč gangsterů, kteří se domlouvali hvízdáním.

Naopak dokument dalšího rumunského režiséra Alexandera Nanaua *Collective* je zajímavý a dokresluje situaci nejen v Rumunsku a ve východní Evropě, ale vypovídá o korupci ve světě vůbec. V roce 2015 došlo v bukurešťském klubu

Collective

Courtesy TIFF

Collective k požáru, při kterém zahynulo 27 lidí a další stovka lidí skončila s popáleninami v nemocnici. Vyšetřování se chopil novinář Catalin Tolontan pracující pro *Gazeta Sportulior*. Po požáru další mladí lidé umírali v nemocnici, protože neúčinné přípravky na ošetření pocházely od firmy, která zakázku dostala korupcí. Skandál vedl k pádu vlády a k dosazení nového ministra zdravotnictví Vlada Voiculescu. Když po pár měsících dojde k novým volbám, Voiculescu se již nestane ministrem zdravotnictví, protože z voleb vzejde stará zkorumpovaná vláda.

Na závěr o třech dokumentech z Ruska: První je od Gabe Polského *Red Penguins* (*Rudí Tučňáci*). Jestliže v předchozím dokumentu *Red Army* (Volně bychom mohli přeložit *CSKA*, což je armádní hokejový tým) ukazuje Polsky, jakou invazi byl příchod ruských hokejistů do NHL, v tomto filmu jde o opačný trend – americký podnikatel Steve Warshaw chce proměnit hokej v americkou zábavu. Pozve si na pomoc i taková jména jako hokejového diktátora Tichonova. Vybuduje hokejový stánek, kde kromě hokejistů se na ledě objevují striptérky i medvědi, děti slavných hokejistů jako Charlamov, který však neumí hrát hokej jako jeho otec. Situace se v době vlády oligarchů vymkne z rukou a pět členů z jeho týmu je zavražděno.

Maskot v Red Penguins

Courtesy TIFF

Severoamerickou premiéru měl i film Alexe Gibneyho *Citizen K* (Název podle filmu Orsona Wellese *Citizen Kane*) je o ruském oligarchovi Michajlovi Chodorkovském. (V angličtině Khodorkovsky proto *Občan K*). Rusko v devadesátých letech po pádu Sovětského svazu bylo v chaosu a během privatizace se moci zmocnila skupina oligarchů, kteří ovládali i Jelcina a televizní kanály. Krásnou ukázkou bylo, když neschopný Jelcin žil na venkově a oligarchové přemístili jeho moskevskou pracovnu do jeho letního sídla a předstíralo se, že se jedná o přímý přenos z Kremlu. V noci ze Silvestra 1999 na Nový rok 2000 předal Jelcin moc Vladimíru Putinovi. Tehdy byl ještě Chodorkovskij Putinovým spolupracovníkem a můžeme je vidět společně na několika záběrech. Chodorkovskij nebyl disidentem. Jeho rodiče byli chemičtí inženýři, ale nepatřili k privilegiované vrstvě. Stejnou cestu si zvolil i Michajl, ale za perestrojky začal soukromě podnikat otevřel nejprve kavárnu, později založil pobočku Střediska vědecko-technické tvořivosti mládeže

(NTTM), které obchodovalo s výpočetní technikou a jiným zbožím. Na rozdíl od běžných organizací a řadových občanů smělo legálně nakupovat zahraniční měnu a to za oficiální, nikoliv tržní kurs. V roce 1986 založil *Menatep* a roku 1989 stejnojmennou banku. Stále ještě existoval Sovětský svaz, přesto se mu podařilo zajistit, aby jeho soukromá banka získala do správy prostředky fondů pro oběti jaderné havárie v Černobylu. *Menatep* byl také pověřen převést na zahraniční měnu rubly z účtů KSSS, většina se dodnes nenašla. V roce 1993 byl jmenován náměstkem ministra ropného průmyslu a energetiky a stal se jednou z nejvýznamnějších osobností ekonomické sféry Ruska. Od roku 1997 byl výkonným ředitelem společnosti Jukos (wiki). Chodorkovskij v roce 2003 kritizoval korupci Putinovy vlády. Krátce na to byl zatčen a poslán do vězení na čínských hranicích. Když se blížilo jeho propuštění, přišel nový proces a Chodorkovskij byl v monstrprocesu odsouzen, že ukradl svoji vlastní naftu. Před Olympijskými hrami v Soči byl Putinem omilostněn a nyní

M. Chodorkovskij - Citizen K Courtesy TIFF

žije v západní Evropě. Přestože strávil deset let v ruském vězení, nestěhuje si. Tvrdí, že vězení mu pomohlo politicky i morálně dozrát. Stále ještě disponuje značným majetkem, z kterého podporuje demokratizační proces v Rusku.

Na závěr festivalu byl v *Jackman Hall* za přítomnosti režiséra Sergeje Ložnicy uveden film *Státní pohřeb*. Dvě a čtvrt hodiny dokumentů natočených nejlepšími ruskými režiséry od 5. března do 9. března 1953. Od prvního okamžiku, kdy se objevila zpráva o Stalinově smrti až po chvíli, kdy byl uložen v Kremlu, můžeme sledovat většinou v barvě (!), ale bez komentáře, přípravu na státní pohřeb. Truchlící pracující, kteří nesou velikému vůdci květiny. Ve stejný den zemřel i hudební skladatel Sergej Prokofjev, prý na jeho pohřbu nebyla ani jedna květina (všechny byly pro Stalina) a *Sovětský hudební deník přinesl* o jeho smrti zprávu na 116 stránce, zatímco prvních 115 bylo věnováno J. V. Stalinovi (wiki). Podle jiných zpráv bylo v tlačenici na pohřeb ušlapáno několik set lidí. Při obrovské rozloze SSSR jsou některé záběry z krajiny zasypané sněhem, jiné z míst, kde všechno kvete. Truchlilo se všude. Strojvedoucí zastavili vlaky, řidiči gruzavíků své nákladní automobily a v pozoru stáli vedle nich. Parníky zdravily sirénami. Mrtvému Stalinovi se přišla poklonit skupina pravoslavných popů. Je zajímavé sledovat náboženskou frazeologii po Stalinově úmrtí: „Stalin je věčně živý!“ „Věčné světlo Josefa Visarionoviče Stalina!“ „Přítel všech a učitel národa!“ Lidé se ptají: „Co s námi bude?“ S Aeroflotem přiletěl nejen Klement Gottwald, ale i zástupci Číny a Indie. Dokument končí pohřbem a nezkráceným projevem G. M. Malenkova a L. P. Beriji. Podle mne je uváděl N. S. Chruščov. Režisér filmu Sergej Ložnica však o tom není přesvědčen.

Stalin v rakvi - Státní pohřeb Courtesy TIFF

Film měl být promítán měsíc po Stalinově pohřbu, ale nestalo se tak a víc než šedesát let byly záběry v trezorech. Stalinova popularita nejen v Rusku, ale i v bývalých sovětských republikách roste a Vladimír Putin s oblibou používá Stalinovy fráze. Pouze zamění některá slova. Místo toho, že zatočí s kulaky, chce zatočit s oligarchií.

Aleš Březina, Image credit: Courtesy of TIFF.

41 let v podnikání!

Máte zájem koupit, prodat, pronajmout byt, dům,
investovat v Torontu v Kanadě
anebo v Praze v České Republice?

Rádi Vám poskytneme profesionální služby.
Neváhejte nás kontaktovat:

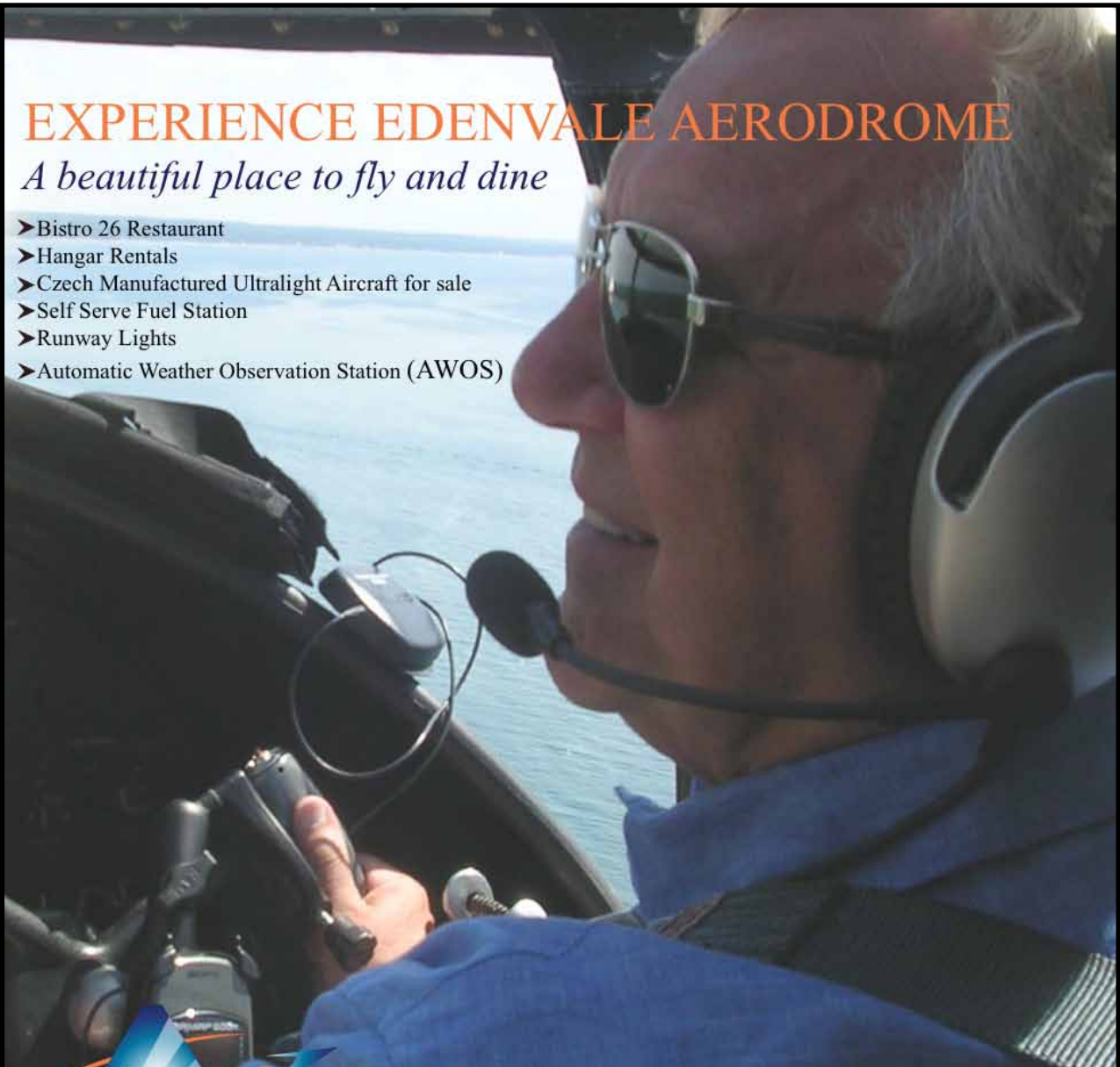
Lubo Spisak, M.A
RAH RE. INC.
895 Don Mills 202
Toronto, M3W 1W3
Direct: 416/456-8922
Email: lubohomes@gmail.com
www.lubohomes.com

Frank Hanečák
HANEX GROUP s.r.o.
Karla Engliš 2,
150 00 Praha 5
Mobil: +420 602 234 444
Email: frank@hanex.cz
www.hanex.cz

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Východní pobřeží

Tam, kde jsem ještě nebyla – 4.

Region východní Kanady, seskupením tří provincií – New Brunswick, Nova Scotia a Prince Edward Island.

Je hodně míst na světě, kde jsem ještě nebyla, kam bych se ráda podívala, ale vím, že to všechno nestihnů, nikdy totiž nemám dost. Připadá mi to, že v seznamu míst k návštěvě mi jmen přibývá, místo toho, aby ubývala. Již několik let odebíráám časopis *Traveler* a zřejmě na základě v něm otištěných cestopisných článků a lákavého vyobrazení místa, mi pak roste i chuť na další toulání. Teď uvažuji o tom, zdali mám předplatné časopisu prodloužit, anebo ne. Co byste udělali vy?

New Brunswick

Jedné věci, které doopravdy lituji, že jsem nenavštívila tuto oblast, již dříve, že mi to trvalo padesát let, než jsem se tam vypravila. Ano, západní část Kanady mám projetou několikrát, ale na východ jsem pozapomněla, přiznávám, více mi lákalo poznávat svět, než moji druhou domovinu. Nestává se to však často, že na to, co máme za zadními vraty zapomínáme? Teď, když jsem tam byla a ujela kilometry, vím, o co jsem přišla a tluču se do hlavy, jaká hlupačka jsem byla, že jsem s návštěvou tak dlouho otálela.

S kamarádkou z Čech, L., jsme se domluvily na letním výletě. Dovolenu měla jen 17 dní a tak jsem připravovala plán naší cesty s velkým ohledem na čas, na to (snad) nejzajímavější z každé provincie a také, abychom pořád jen neseděly a nevnímaly okolí jen z auta. Mapy byly rozloženy, průvodce otevřeny... Zašla jsem i do CAA (kanadský automobilový klub), kde jsem řekla, kam se chci podívat a oni mi naplánovali trasu včetně i detailních map ve větších městech. Myslím si, že můj plán byl lepší, (haha) a podle toho jsme také jely. Ubytování jsem zamluvila jen v naší první zastávce v *Quebec City*, roztomilý penzion přímo v srdci starého města a jen kousek pěšky od všeho toho, co jsme chtěly vidět. Zaparkovat, ale to byl boolehav! Další rezervace jsem dopředu nedělala, spaly jsme vždy podle toho, jak to vyšlo. Několikrát nám dobře poradili ohledně noclehu v informační kanceláři a někdy ho i pro nás zamluvili. Úžasná pomoc. V případě potřeby a změny

pohodlí jsem vzala sebou i stan a spacáky, které jsme vyvětraly na Prince Edward Island. V nouzi moje auto by bylo dostačující, i s těmi baťohy bychom se tam mohly, i když sice trochu pokrouceně, natáhnout. Já jsem jela, L. navigovala a psala deníček o našich denních zážitcích. Byla tady v Kanadě za mnou již po třetí, dobrá parťáčka na cestu. Měly jsme jasno - odpočinek, vypnout mozek i telefon, radovat se z přítomnosti a hezkých okamžiků, pokud možno vyhnout se velkým městům, nevyhýbat se ale výzvám a vše brát v nadlehčeném tónu. Vyšlo nám to do puntíku, měly jsme hezké počasí a ani letadlo zpátky do Prahy nezmeškala!

Každá ze tří provincií, které jsme navštívily, má svoji charakteristiku, každá je jiná a svým způsobem zajímavá. Všechny tři mají ale zcela určitě jedno společné – jsou velmi malebné a se spoustou prostoru. Naše první zastávka byla v *Quebec City*, kde jsme si prohlédly staré město, historickou Citadelu, prošly se kolem hotelu *Le Chateau Frontenac* a množstvím romantických, životem pulsujících uliček, kde ze všech koutů vnímáme francouzský šarm, ležérnost a romantiku. V jedné z četných restaurací jsme ochutnaly z velké nabídky francouzských specialit a k tomu jedno malé na oslavu našeho dalšího, určitě dobrodružného, cestování.

Dostat se z města ven opět na hlavní silnici se nám podařilo až na druhý pokus a jedeme stále na východ po dálnici 20 až do *Riviere du Loup*, kde se stáčíme na jih směr *Fredericton*. Tahle část cesty byla něco nádherného, co se týče jednak kopcovité krajiny kolem nás, velkého prostoru, ale taky pro milovníky jízdy autem a řidiče. Úplně pohádkově nádherná dálnice po vrcholcích s občasnými zatáčkami a skoro bez žádného provozu, jen jsme potkávaly ojedinělá auta. Bylo to velmi uklidňující a krásné. To bylo něco pro mne, moc jsem si to užívala, speciálně, když jsem jela přes Toronto a pak po velmi rušné dálnici 401 přes Kingston a provincii Quebec, všude bylo plno aut, kamiónů a velký provoz, hrůza... Vůbec se nedivím, že jsme viděly hodně aut *mustangů*. To by bylo - ta perfektní dálnice a po ní se projet s tímto dravým *zvířetem*! Ale i já jsem si užívala s mým Fordíkem Flexíkem! Povolená rychlost sice byla jen 110 km, ale bylo to těžké jí udržet, Flexík se chtěl pořádně projet a přiznávám, dařilo se mu to.

Frederictonu jsme se vyhnuly a zamířily na jih do *St. Andrews*, jednoho z nejstarších měst provincie, kde jsme přespaly době odpovídajícím starém domě a poprvé zde ochutnaly z plejjády nabídek mořských pochutin. Paní domácí nám druhý den připravila opulentní snídani s množstvím domácích džemů, marmelád, ovoce, domácího chleba a dalších dobrot. V malém přístavu byly vidět sádky lososů. Velmi malebné historické rybářské městečko se čtyřmi kostely a se stálým kouzlem dávné doby, takových a podobných jsme viděly cestou hodně. Velmi příjemná zastávka. Dalším cílem byl *St. Stephen*, opět malé městečko s velkým šarmem na hranici

s USA, je známé výrobou čokoládových pochutin značky *Ganong* již od roku 1873. Shodou okolností, již před roky jsem si oblíbila jejich výrobky a tak jsem se přece *musela* podívat tam, kde se moje oblíbená čokoláda vyrábí. Ve firemním obchodě jsme si každá nakoupila, takže zásoby máme!

Cestou *na jih* jsme míjely poutače na zajímavá místa, jako např. *Grand Falls*, národní parky, i vyhlídkové cesty, ale i kdyby jeden chtěl, není možné vše na poprvé zvládnout. Jednou z největších atrakcí a turistickou destinací Nového Brunswiku je *Bay of Fundy*, s největším rozdílem na světě mezi odlivem a přílivem vody - dvakrát denně, každých 12.5 hodiny, vlny vysoké 10 až 15 m. Nejvyšší vlna zaznamenaná byla 16.6 m. Vyrazily jsme rovnou za tímto světově známým úkazem a bylo to vskutku fenomenální. Cestou jsme projížděli národní park *Fundy*, zastavily jsme se v další rozkošné rybářské vesnici *Alma*, nelenily jsme a také si zajely ke kdysi velmi důležitému majáku z roku 1836 na *Cape Enrage*, kde větry stále dují, vlny se neustále o útesy tříští a jeho okolí v časté mlze bylo i pohřebištěm mnoha lodí. V zátoce jsou ale i malé ostrovy, *Grand Manan*, nebo *Campobello Island*, klidné a pokojné pro uklidnění duše, ty jsme si ale nechaly až na *příště*.

Ale zpátky k vlnám. Do *Hopewell Rocks* jsme přijely v dopoledních hodinách v době odlivu. Běhen dne chodíme po mořském dně, úžasné!!, které bude za pár hodin přílivem zaplavené. Barva písku a pískovcových útvarů

Confederation Bridge

je červená, pískovcové kameny jsou nejroztodivnějších tvarů připomínajících např. hlavu sfingy nebo zvířete. Fotografujeme a opět si dopřáváme oběd s plody moře. Odpoledne sledujeme jak místa, kde jsme ráno stály a chodily, nám mizí před očima, jsou zaplavována vodou a to poměrně dost rychle. Zůstat o něco déle na pláži, nevím, nevím, jak by to dopadlo. Každým rokem prý pár *neposlušných* zde přijde o život. Rozhodně stálo za to si nenechat tento přírodní jev ujít, velmi zajímavá zkušenost, světové prvenství.

K večeru se vracíme zpátky do našeho ne zrovna laciného penzionu z roku 1875, ale cestou je zastávka u koňské farmy, kde si ve velmi příjemném ranči pochutnáme na večeři - L. na játrech, ale předem jsem se raději zeptala, jestli nejsou koňské, pro mne jen salát. Vegetariáni se občas musí uskromnit. Snídaně je sice servírovaná na anglickém porcelánu a na podnosech z Alpaky, ale ovšem, čím dražší je servírovaným porcelán, tím méně je na něm potravy. Sedíme v secesní jídelně u stolu nám s nesympatickými osobami. Ovesná kaše je sice dobrá, ale množství tak pro miminko. Druhý den jsou k snídani lívanečky, jen dva malé pro každého na talíři, lokaj nám v tichosti dolévá kávu a společnost u stolu dnešního rána je již příjemnější. Čekáme na druhý chod snídaně, ale nikde nic. I když jsme každá měla svoji velkou postel a žehličí prkno s žehličkou stálo ve skříní, jako že jsme ho nutně potřebovaly, tak jsme rády z tohoto bývalého panského sídla odfrčely pryč a hledaly lokální bistro, kde se můžeme dosyta nasnídat. Nebylo už snadné v tuto dobu a v tomto místě narychlo najít ubytování, jaké by si jeden přál, někdy bylo nutné, vzít i to, co bylo ještě volné, jako i v tomto případě. Ty dva malé lívanečky na talíři si budu navždy pamatovat.

Ráno vyjíždíme směr *Moncton* a *Confederation bridge*, přes který se dostaneme do moji velmi oblíbené provincie Prince Edward Island, ale o tom až příště ...

Přeji příjemný podzim, ať děláte, co děláte.

Nad'a Humlová - Září 2019

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

Your Connection To Home

The future of IPTV

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kablovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

Dnes Štvanice – kdysi Velké Benátky

Ne, nebudu vám vyprávět nic z Itálie, dneska ne. Ale povím vám něco o jednom opravdu velkém a zvláštním vltavském ostrovu, který se kdysi nazýval Velké Benátky. Dnes už ho v Praze pod tímhle jménem skoro nikdo nezná, všichni ho nazýváme Štvanice. Ostrov kdysi dávno nebyl samostatným ostrovem, jeho společenství tvořily ostrovy další jako Korunní, Primátorský, Jeruzalémský, Rohanský a celá řada menších ostrůvků bezejmenných a množství říčních ramen – byla to tedy značně rozlehlá ostrovní oblast a proto tehdy pravděpodobně vznikl i název Velké Benátky. Při regulaci Vltavy v první třetině 20. století přidružené ostrovy a ostrůvky zanikly a Velké Benátky zůstaly na Vltavě panovat samy. Je to ostrov mezi dnešními Holešovicemi a Karlínem a z ptací perspektivy připomíná svým tvarem mohutnou rybu. Má rozlohu okolo 145 000 m2.

Ostrov byl vždy obtížně dostupný, vedly sem jen provizorní dřevěné lávky a přivozy a s výjimkou prostých rybářských chatrčí nebyl v prvotních dobách osídlen. Pak zde byla ještě jedna přírodní zajímavost. Směrem k dnešnímu Karlínu byl říční brod, který využívali putující kupci a dávali tak příležitost zaplatit zdejším rybářům za služby – to byl jev pozitivní, ale v případě válek sloužil brod jako cesta pro vojska, která ostrov značně plundrovala.

A ještě vysvětlím už méně romantický název ostrova, používaný v dnešní době – Štvanice. Velké Benátky se těšily zájmu značně nelidské a krvavé zábavy pro diváky s poněkud nižšími nároky na kvalitu obveselování. Křatochvíle zde pořádané vynikaly značnou krutostí, neboť se jednalo o štvanice zvířat typu býci, medvědi, koně,

krávy divokými a ke štvaní cvičenými psy. Tyto morbidní zábavy definitivně zakázal císař František I. v roce 1805.

V 19. století se už na ostrově nacházely asi tři výletní restaurace a také v nich se nabízela poněkud podivná zábava, když opomenu v nich zavedené a vyhledávané tančírny. Střílelo se zde z pušek na terče, což bývalo velice nebezpečné, prý i s občasným smrtelným zasažením lidí na proplouvajících lodích. Roku 1877 na východní straně ostrova postavil podnikavý Ital Eugenio Averino dřevěné varieté už s poněkud kulturnějším programem hudby, akrobacie, tance – to ale už po pěti letech zaniklo a na jeho místě začala fungovat první pražská ledárna. Ledárna sloužila k uchovávání a následnému rozvozu přirozeného ledu, především do místních hospod. Ani ledárna se však na ostrově dlouho neudržela.

Život šel dál a s ním zcela neudržitelně i technický pokrok a ten se v obrovské míře dotkl i samotného ostrova. V roce 1850 protnul ostrov Negrelliho viadukt se železnici, který spojil oba břehy elegantními oblouky. Pro pěší i nadále fungovaly jen provizorní lávky, které spojovaly karlínský břeh. A probíhaly další změny. V roce 1898 se majitelem ostrova stala Praha a o dva roky později pořídila provizorní dřevěný pilotový most, zvaný Jateční, který směřoval do holešovických jatek. V letech 1909-1912 byl tento most nahrazen betonovým, podle projektu architektů Fr. Mencla a P. Janáka, existující do dneška pod jménem Hlávkův most. Negrelliho viadukt a Hlávkův most v podstatě rozdělily Štvanici na tři příčné díly.

Industrializace ostrova pokračovala a v letech 1913-1914 v západní části ostrova vznikla neuvěřitelná secesní stavba vodní elektrárny od architekta A. Dlabače, která využívala čtyř metrový vodní přepad Helmovského jezu. Současně vzniklo i nové zdyadlo a dům vodohospodářské obsluhy. Pro návrh budovy elektrárny se nechal Dlabač inspirovat jakýmsi záměčkem, který uviděl ve Francii a který si nakreslil do skicáku, takže i v současné době nás vůbec nenapadne, že by objekt ukrýval elektrárnu. Elektrárna měla při svém vzniku tři Francisovy turbíny, vyrobené firmou Kolben a Daněk, celkový výkon byl 1,2 MW, pracovala až do roku 1972. Pak už se opakovaně řešil její nevyhovující technický stav, nakonec ale zvítězilo rozhodnutí o rekonstrukci. Ta byla nesmírně náročná, ale díky podniku Metrostav úspěšná a Praze byla tato kuriózní malá vodní elektrárna zachována, včetně jejího neuvěřitelně šlechticky pojatého objektu. Když se tam někde v blízkosti pohybují, nikdy neopomenu, abych si dnes zeleně natřenou elektrárnu nepohlídla. Prostě kus zázraku na Vltavě! K rekonstrukci ještě dodávám, že se konala ve velmi složitém organizačním a časovém režimu, neboť tehdy v některých budovách na břehu řeky sídlil ústřední výbor KSČ a soudruzi ke své „plodné“ práci žádali klid a žádný hluk od prováděné stavby. Proto se také začalo téhle lokalitě říkat HUT – Husákovo ticho. V roce 1988 byla zrekonstruovaná elektrárna znovu zapojena do života, tentokrát s turbinami Kaplanovými. Její výkon byl schopen pokrýt spotřebu veřejného osvětlení celé Prahy.

Dalším objektem, který byl spjat se Štvanicí, ale který už dávno z podvědomí Pražanů zmizel, byla budova prestižní porodnice a útulku ochrany matek a dětí. Objekt musel ustoupit stavbě tenisových kurtů a byl v osmdesátých letech 20. století zbourán. Měla jsem možnost číst vzpomínky některých, kteří se zde narodili a jejich pýcha, že vlastně byli křtění Vltavou je zcela na místě. Také se o nich říkávalo, že jsou Benátčané, což zní také zajímavě.

V souvislosti se Štvanicí nelze nezavzpomínat na neuvěřitelně slavný zimní stadion. Prostě tyhle dvě věci k sobě vždy patřily. O stadionu s umělým ledem se uvažovalo už od roku 1929, se stavbou se započalo v 1930. Chladicí zařízení vyrobily Brněnské strojírny, bylo tak dokonalé, že během dvou hodin vyrobilo led o síle čtyř centimetrů. Výstavba stadionu podle návrhu Josefa Fukse byla velkorysá, velikost 94 x 32 m, dvě části, jedna na hokej a druhá na volné bruslení. Okamžitě si získal neuvěřitelnou oblibu u všech Pražanů. V ještě neotevřeném se první hokejové utkání sehrálo 17. ledna 1931 mezi LTC Praha a Manitoba Universita Kanada s výsledkem 2:0 pro Kanadu. Na hokej tehdy přišlo kolem 7 tisíc diváků a do rozhlasových vln předával bezchybnou reportáž Josef Laufer. Oficiálně byl stadion otevřen 6. listopadu 1932. Doprovodným zařízením byla dokonalá funkcionalistická kavárna. Zimní stadion zažil čtyři mistrovství světa v hokeji: 1933, 1938, 1947 a 1959. Z každého mistrovství mělo Československo medaili. Zastřešení se stadion dočkal až v roce 1956.

Tak, jak stadion stárnul se průběžně, alespoň nepatrně, opravoval. Poslední opravy proběhly v roce 1968 – pak nastalo zlé a rozsáhlé chátrání. V roce 1997 uzavřela Praha nájemní smlouvu na správu a revitalizaci stadionu. V roce 2002 zasáhla živelně obrovská povodeň a zničila na ostrově vše, co se dalo. Přesto, že od roku 2000 byl zimní stadion na seznamu kulturních památek, jeho majitel, hlavní město Praha ho nechávalo dále bez pomoci a v roce 2011 nechalo stadion zbourat. Je to vlastně neuvěřitelné, co se dá lidem vzít, přesto, že snad nebyl v Praze nikdo, kdo by v sobě neměl kus jakési pýchy nad tímhle sportovním zařízením.

Také mám osobní vzpomínky na „zimák“, jak jsme stadion nazývali. Čas tam trávený byl neuvěřitelný, limonáda anebo čaj v kavárně neměly chybu. A navíc jsem tam chodila bruslit s pohledným klukem s velmi neobvyklým jménem Gaston, což navozovalo jistou romantičnost, ale i tajemno. Hodně se tam předváděl a mě to začalo brzy unavovat. Už jsem se ani nedívala, jak bravurně blízko mě brzdí a od bruslí mu poletují obláčky zmrzlého ledu. Také jsem nebyla spokojená s mou výbavou, brusle jsem sice měla, na tehdejší dobu dokonalé, „džeksny“ s ostrými zoubky na špičkách a žádné šlajfky. Neměla jsem však nikdy bílé krasobruslařské boty, jen šněrovací hnědé. A když se mne jednoho dne Gaston zeptal, proč nemám bílé boty – znamenalo to definitivní konec mého nadšení. Pak už jsem mnohem víc bruslila na Libockém rybníku, samozřejmě, že opět s pohledným klukem, kterému moje hnědé boty vůbec nevadily. A romantika to byla úžasná! A jmenoval se Luděk.

Chtěla jsem vám přiblížit další z vltavských ostrovů, což jsem učinila, bohužel musím konstatovat, že o tento ostrov jeví hlavní město Praha pramalý zájem a podle toho to na ostrově vypadá. Ostrov v současné době nabízí tenisový komplex, pak kulturní představení v původní klasicistní vile z roku 1824, krásnou a technicky i architekturou zajímavou malou vodní elektrárnu, zcela zdevastovanou funkcionalistickou původní kavárnu. Park je značně zanedbaný a jen obtížně si lze v něm představovat jakkoli příjemně strávené chvíle. Na ostrově hodně vládnu sprejeři, bezdomovci, špína, odpadky, snaha o revitalizaci je vždy podmíněná tím, že jde o silně zátopovou oblast. Chtěla jsem vám napsat jen hezké věci a takhle to nakonec dopadlo, škoda! Ale lhat se nemá.

Jana Fafejťová – Praha, foto: wiki

Fiddler’s Dell Bar & Grill

Fully Licensed
Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.
781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Kresba tužkou

MARIA GABÁNKOVÁ
TEL.: (416) 535-8063
www.paintinggallery.ca
e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Toronto FC po roce v play-offs MLS Toronto-Columbus 1:0

V neděli se skončila poslední část severoamerické fotbalové ligy MLS. Jediným kanadským celkem, který postoupil do závěrečných bojů bylo Toronto FC a proti Washingtonu DC, kde hraje anglický internacionál Wayne Rooney, bude mít v sobotu od 18 hodin výhodu domácího

Altidore (vlevo) a Morrow brání Affulovi z Columbusu

hřiště. Závěrečný zápas byl velmi vyrovnaný a teprve půl hodiny před koncem Pozuelo bombou z trestného kopu z dvaceti metrů rozhodl o vítězství domácích. Hostující brankář Room nestačil na střelu zareagovat.

Mistrovství Evropy Kosovo-Česká republika 2:1

Čeští fotbalisté v bouřlivém prostředí v Prištině šli rychle do vedení brankou Patrika Schicka v 16. minutě. Z vedení se radovali pouhé dvě minuty, kdy Muriqi vyrovnal na 1:1. O vítězství Kosova rozhodl po rohovém kopu Mérgim Vojvoda v 66. minutě.

Černá Hora-Česká republika 0:3

Teprve druhý poločas a branky Součka, Masopusta a Daridy rozhodly o vítězství ČR. Skupinu A vede po pátém kole s plným počtem bodů Anglie, která má jeden zápas k dobru. Pořadí: 1. Anglie 12, 2. Česko 9, 3. Kosovo 8, 4. Bulharsko 2, 5. Černá Hora 2.

Slovensko-Chorvatsko 0:4

Slovenskí fotbaloví reprezentanti prehráli v Trnave s Chorvátskom 0:4 vo svojom štvrtom zápase o postup na majstrovstvá Európy 2020. Góly: 45. Vlašić, 47. Perišić, 72. Petković, 89. Lovren

Maďarsko-Slovensko 1:2

Slováci se dočkali pískotu už při hymně na úvod třaskavého souboje v Budapešti. Během prvního poločasu je několikrát podržel brankář Martin Dúbravka a jeho spoluhráč Róbert Mak ve 40. minutě otevřel skóre po odraženém míči. Na začátku druhé půle sice srovnal osmnáctiletý Dominik Szoboszlai z přímého kopu, ale o rok starší Róbert Boženík hned v 56. minutě vrátil hostům vedení umístěnou střelou. Pořadí ve skupině E po 5. kole: 1. Chorvatsko 10, 2. Slovensko 9, 3. Maďarsko 9, 4. Wales 6 (jeden zápas k dobru), 5. Ázerbajdžán 1.

Liga mistrů

Inter Milán-Slavia 1:1

Fotbalová Slavia stála pár minut od prvotřídní senzace. Ještě na začátku nastavení úterního duelu ve skupině Ligy mistrů vedla na San Siru nad Interem gólem Olayinky 1:0, v 92. minutě však červenobilou pohádku rozprášil vyrovnávací trefou Barella. I tak je remíza na půdě favorita nečekaným úspěchem.

Slavia-Borussia Dortmund 0:2

Co scházelo? Za bezgólového stavu stačilo, aby Masopust proměnil vyloženou šanci a dostal Slavii do vedení. Osm minut po přestávce, aby zužitkoval Tecl podobnou možnost a vyrovnal. Ani jeden, ani druhý však neuspěli, a i proto Slavia v druhém utkání základní skupiny Ligy mistrů ve svém chrámu v Edenu s Borussii Dortmund padla 0:2. Zase hrála velkou partii, znovu byla favorizovanému protivníkovi rovnocenným soupeřem a v druhém poločase ho přehrávala. Dvě sóla v koncovce se nemýlicího Hakimiho hostujícího v německém klubu z Realu Madrid

Tabulka české Fortuna ligy

1. Slavia	12	10	2	0	25:2	32
2. Plzeň	12	8	2	2	23:12	26
3. Boleslav	12	7	1	4	25:16	22
4. Ostrava	12	7	0	5	22:13	21
5. Jablonec	12	6	2	4	20:17	20
6. Slovácko	12	5	3	4	14:19	18
7. Sparta	12	5	2	5	22:18	17
8. Olomouc	12	4	5	3	17:15	17
9. Teplice	12	4	5	3	10:12	17
10. Liberec	12	4	2	6	16:17	14
11. Bohemians	12	3	3	6	16:22	12
12. Karviná	12	2	5	5	11:14	11
13. Budějovice	12	3	2	7	15:24	11
14. Příbram	12	3	2	7	11:22	11
15. Zlín	12	3	1	8	9:19	10
16. Opava	12	2	3	7	7:21	9

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

Signature Realty
IND. OWNED & OPERATED BROKERAGE

Rosti Brankovsky Broker Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem,
to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*,
Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/917-2241
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

UNIGLOBE Enterprise Travel

blanka@premieregroup.com

- Tailor Made Holidays
- Travel Insurance
- Ocean/River Cruises
- Air Tickets

1221 Yonge Street (at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800 Ext: 1
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311

MEMBER OF:

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

Go, See, Experience